

เจ้าบ่าว

รับจ้าง

บัลลิกา

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และ กระดองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พวกเขาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

พิ ม ค่ำ

สำนักพิมพ์

พื ม คั า

สำนักพิมพ์

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๕๔๘

เจ้าบ่าวรับจ้าง

ผู้เขียน : มัลลิกา

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม ๒๕๕๖

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-0961-9

ราคา ๑๙๐ บาท

หัวหน้ากองบรรณาธิการบันเทิงคดี : อุมพร สกุลบัณฑิต
บรรณาธิการเล่ม : วริญา แก้วไทย พิสูจน์อักษร : ปฎิภาณ ทองรงค์ศิริ
ออกแบบปก : วชิ จัตุรูปเล่ม : สุพิน มาลัยทอง
พิมพ์ที่ : บริษัทเฮลโลการพิมพ์ (๑๙๘๘) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร

บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวณิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธัญภัทร พงษ์ไชย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรสัมพันธ์ : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายสิทธิ์ต่างประเทศ : ลินธุ์ พรสว่างโรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๙๔๐ ๓๙๗๐

กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๔

คำนำนักเขียน

สวัสดีค่ะ พบกันอีกครั้งกับผลงานลำดับที่ ๑๓ ของลิซ่า เจ้าสาว-รับจ้าง ลักก็๋นัมเบอร์ขอให้เฮง ขอให้ได้ และขอให้โดนใจคนอ่านนะคะ เรื่องนี้ลิซ่าใช้เวลาเขียนหกเดือนเต็ม เป็นหกเดือนที่ต้องลุ่มไปกับความรักของนางสรกับพัชระ พระนางที่แตกต่างกันอย่างสุดขีด เส้นทางของพวกเขาไม่น่ามาบรรจบกันได้เลย แต่พรหมลิขิตก็ชักพาให้ทั้งสองมาพบกันจนได้ และต้องฝ่าฟันอุปสรรคมากมายกว่าจะเข้าใจกัน

การเขียนนิยายแต่ละเรื่อง ลิซ่าต้องหาความรู้ในเรื่องนั้นๆ มาประกอบการเขียนเสมอ อย่างเจ้าสาวรับจ้าง นางสรเป็นเจ้าของโรงแรม พัชระต้องมาทำงานในโรงแรม โจทย์ที่ลิซ่าต้องตีให้แตกคือ ในโรงแรมมีกี่แผนก พวกเขาทำงานอะไรกันบ้าง เพื่อเวลาเขียนจะได้สมจริงและไม่ติดขัด ต้องขอบคุณคุณเก๋ สุขหทัยที่ช่วยอ่านต้นฉบับและให้ข้อมูลเกี่ยวกับโรงแรม

ลิซ่าขอขอบคุณเพื่อนๆ ในเว็บเด็กดีทุกท่านที่คอยติดตามผลงานมาตลอด หวังว่าเพื่อนๆ จะได้รับความบันเทิงและซาบซึ้งไปกับความรักของนางสรและพัชระเหมือนที่ลิซ่าได้รับมาตลอดหกเดือน แล้วพบกัน

เรื่องหน้าจะคะ

มัลลิกาแปลว่าดอกมะลิ มะลิเป็นชื่อของแม่ หากมีความดีอันใด
ที่เกิดจากบรรณกรรมเรื่องนี้ มัลลิกาขอมอบให้แก่แม่ ผู้หญิงที่ยิ่งใหญ่ที่สุดใน
ในชีวิตของมัลลิกา

รักนะ...มัลลิกา

ซินเดอเรลลาเมืองขุนแผน

๑

ภายในห้องทำงานหรูหราบนชั้นสูงสุดของโรงแรมธาธาธร หญิงสาวร่างบางในชุดสูทสีเข้มนั่งทำงานอยู่หลังโต๊ะไม้สักตัวใหญ่ ดวงหน้ารูปไข่เรียวยาวค่อนข้างเคร่งขรึม ดวงตากกลมโตสีน้ำตาลเข้มจ้องมองเอกสารตรงหน้าอย่างตั้งใจ ริมฝีปากอิมเต็มเคลือบสีแดงระเรื่อเม้มแน่นอย่างใช้ความคิด ก่อนจดปลายปากกาเซ็นเอกสารแผ่นนั้นด้วยลายมือหนาหนัก

นภสรปิดแฟ้มเล่มนั้นแล้วหยิบแฟ้มเล่มใหม่มาเปิดอ่าน ตำแหน่งประธานกรรมการที่เธอครอบครองต้องรับผิดชอบชีวิตพนักงานหลายร้อยคน การตัดสินใจแต่ละครั้งจึงต้องไตร่ตรองอย่างรอบคอบเสมอ หญิงสาวตัวดีปลายปากกาเซ็นอนุมัติ ก่อนยกมือกวัดข่มตัวเองเบาๆ เมื่ออาการปวดศีรษะตุบๆ ที่รบกวนเธอมาทั้งวันหวนกลับมาเล่นงานอีกครั้งแล้ว

หญิงสาวเอนศีรษะพิงพนักอโรให้อาการปวดคลายลง เมื่อคืนเธอฝันร้ายทำให้นอนหลับไม่เต็มอิ่ม นึกแล้วก็น่าโมโห อายุปานนั้นแล้วยังอุตสาหณ์ฝันว่าถูกงูรัด พอสะดุ้งตื่นก็นอนไม่หลับอีกเลย เพราะเจ้างูสี่ขาตัวใหญ่ตามมาหลอกหลอนตลอดเวลา ในชีวิตเธอเกลียดกลัวงูทุกชนิด แต่ในฝัน

เธอกลับกอดเจ้างูตัวนั้นด้วยความเสนาหา แต่คิดชนแซนก็ลุกขึ้นไปหมดแล้ว เธอรีบสลัดภาพน่าขยะแขยงนั้นทิ้งไป แล้วเอื้อมมือไปกดอินเตอร์คอม

“คุณอร ขอยาแก้ปวดสองเม็ด”

“รอสักครู่ นะคะคุณส้มโอ” เลขานุการส่วนตัวรับคำ อรสาทำงานกับบิดาของเธอมาก่อน พอเธอมารับตำแหน่งแทนท่าน หล่อนจึงมาทำงานให้เธอแทน แม้อายุอานามจะเลยวัยสาวมาหลายปีแล้ว แต่ความสามารถในการทำงานไม่ได้ลดลงเลย เธอจึงไม่คิดจะเปลี่ยนเลขานุการคนใหม่ ทั้งที่มีคนแนะนำให้เลือกเด็กสาวๆ มาทำงานแทนก็ตาม

นภสรหยิบแฟ้มเล่มใหม่มาเปิดอ่าน เสียงลูกบิดประตูดังขึ้นเบาๆ เธอเงยหน้าขึ้นมอง ก่อนเลิกคิ้วอย่างประหลาดใจ เมื่อคนที่ถือถาดใส่ยาแก้ปวดและแก้วน้ำเข้ามาไม่ใช่อรสา แต่เป็นโตรีภพผู้ช่วยส่วนตัวของเธอ ชายหนุ่มเป็นลูกชายคนสนิทของบิดาเธอ ตอนเป็นเด็กโตรีภพเป็นเพื่อนเล่นและเติบโตมาด้วยกัน ตอนนั้นเขาเป็นมือขวาและบอดี้การ์ดของเธอ คอยช่วยงานทุกอย่างตามที่เธอสั่งอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง

“ยาแก้ปวดครบบอส” เขาวางถาดลงตรงหน้า แล้วทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้หน้าโต๊ะทำงาน “ไม่สบายหรือครับ ตอนเย็นแวะหาหมอหน่อยไหม”

“ไม่ต้องหรอก แค่ปวดหัวนิดหน่อย กินยาแล้วคงดีขึ้น” ว่าพลงหยิบยามากินแล้วตืมน้ำตาม ก่อนวางแก้วเปล่าลงบนถาด “นายมีอะไรหรือเปล่า”

“คุณดูเองเถอะ” เขาหยิบซองจดหมายสีขาวยื่นให้เธอ นภสรรับมาเปิดดู ก่อนถอนใจเฮือกใหญ่ เมื่อพบว่ามันเป็นผลการเรียนของนิลยา น้องสาวต่างมารดาของเธอ

“สอบตกทุกวิชา ไม่ใช่เรื่องง่ายๆ เลยนะนี่” โตรีภพอ่อยยิ้มๆ ทว่าหญิงสาวยิ้มไม่ออก แต่เรียนยังตกแล้วตกอีก แบบนี้จะมาช่วยเธอบริหารโรงแรมได้อย่างไร

นภสรพับใบรายงานผลการเรียนของน้องสาวใส่ซอง ก่อนยัดใส่

ลึนชักให้ลึกที่สุด หลังจากบิดาเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุเมื่อสามปีก่อน เธอก็เข้ามาบริหารงานแทนด้วยวัยเพียง ๒๕ ปี งานที่รับผิดชอบว่าเหนื่อยแล้วยังเทียบไม่ได้เลยกับปัญหาในครอบครัว

หญิงสาวเลื่อนสายตาไปมองภาพถ่ายบนโต๊ะทำงาน ชายหนุ่มร่างสูงท่าทางภูมิฐานที่ยืนอยู่กลางภาพคือบิดาของเธอ ท่านเป็นคนก่อตั้งโรงแรมธาราด้วยความมอหุตสาหัส ส่วนหญิงสาวหน้าตาสะสวยที่นั่งบนเก้าอี้เบื้องหน้าท่านคือแม่จิตตา นางสาวและแม่เลี้ยงของเธอนั่นเอง

แม่จินดาแม่แท้ๆ ของเธอจากไปตั้งแต่ตอนเธออายุได้ห้าขวบ น้ำจิตตาจึงย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านเพื่อช่วยบิดาเลี้ยงดูเธอ เลี้ยงไปเลี้ยงมาท่านทั้งสองก็แต่งงานกัน หลังจากนั้นหนึ่งปีนิลยาก็คลอดออกมา ตอนเป็นเด็กน้องสาวของเธอน่ารักมาก ไม่คิดว่าพอโตขึ้นมาจะสร้างเรื่องปวดหัวให้เธอไม่เว้นแต่ละวันอย่างนี้

นางสรเลื่อนสายตาไปมองเด็กหญิงที่ยืนอยู่ข้างเก้าอี้ เด็กหญิงตาโตตัวผอมบางคนนี่คือเธอเอง ตอนนั้นเธออยากขึ้นไปนั่งบนตักของนางสาวแต่ทำไม่ได้เพราะมีนิลยานั่งอยู่ก่อนแล้ว แม่จิตตาจะรักและดูแลเธอเหมือนลูกแท้ๆ แต่ยังเทียบไม่ได้กับความรักที่มีให้นิลยาอยู่ดี

เธอกับน้องสาวไม่เหมือนกันเลย ไม่ว่าจะป็นหน้าตาหรือนิสัย เธอถอดเค้าไบหน้ามาจากบิดา ส่วนนิลยาเหมือนแม่จิตตา หล่อนเอาแต่ใจ ใช้เงินเก่ง ไม่ตั้งใจเรียน เพราะถูกตามใจจนเหลือ ส่วนเธอค่อนข้างเคร่งเครียด เป็นผู้ใหญ่เกินอายุ เพราะต้องช่วยบิดาทำงานมาตั้งแต่เด็ก

“คุณจะทำยังไงต่อไป” ไตรภาพเอ่ยถาม หลังจากปล่อยให้เธอจมอยู่กับความคิดของตัวเองพักใหญ่

“เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว ฉันจะทำอะไรได้ นอกจากทำใจ”

“แต่คุณจิตตาคงทำไม่ได้ ลูกรักถูกไล่ออกจากมหาวิทยาลัย ถ้าใครรู้เข้าจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน”

“เอาไว้ที่เดิมมันแหละ ฉันจนปัญญาแล้ว” นางสรตัดบทอย่างอ่อนใจ

แล้วหันไปมองอินเทอร์เน็ตคอมพิวเตอร์คอม เมื่อเสียงของอรสาดังขึ้น

“คุณผาณิตามาขอพบคะคุณส้มโอ”

“ให้เข้ามาเลย” หญิงสาวเอ่ยอนุญาต ผาณิตาเป็นเพื่อนกับเธอมาตั้งแต่สมัยเรียนมัธยม หล่อนเป็นลูกสาวคนเดียวในจำนวนพี่น้องเจ็ดคน บิดาเป็นคหบดีคนสำคัญของเมืองไทย วันๆ ไม่ต้องทำอะไร แค่งานงสีของครอบครัวก็ใช้ไม่หมดแล้ว

“ผมไปทำงานก่อนนะ” ไตรภพลุกขึ้นยืน

นภสรพยักหน้าอนุญาต เพราะรู้ว่าเขาไม่กินเส้นกับเพื่อนของเธอเท่าไร ชายหนุ่มเดินสวนกับผาณิตาตรงประตู เพื่อนเธอยิ้มหวานทักทายอย่างอารมณ์ดี ไตรภพมองนิ่งๆ แล้วผงกศีรษะตอบอย่างเสียไม่ได้ หญิงสาวผู้มาเยือนหุบยิ้มฉับทันที ก่อนเดินหน้าบึ้งมาทิ้งตัวลงนั่งแทนที่ผู้ชายหนุ่ม

“หน้าตายไร้หัวใจ ยิ้มให้ก็ไม่ยิ้มตอบ ไม่มีมนุษยสัมพันธ์เอาเสียเลย”

“รู้จักกันมาตั้งนาน ยังไม่ชินอีกหรือ” นภสรเอ่ยถามอย่างขำๆ ไตรภพไม่ชอบที่อีกฝ่ายทำตัวลอยไปลอยมา จึงมักจะทำท่าทางเย็นชาใส่เสมอ ส่วนผาณิตาไม่ชอบถูกเมิน ทั้งสองจึงปะทะคารมกันเป็นประจำ

“ก็ว่าจะชินอยู่ แต่มันอดไม่ได้สักที คนอะไรยิ้มยากยิ้มเย็น ตั้งแต่รู้จักกันมา ฉันยังไม่เคยเห็นเขายิ้มหัวเหมือนคนอื่นเลย”

“ไตรภพก็เป็นแบบนี้แหละ อย่าไปสนใจเขาเลย ว่าแต่เธอมาหาฉันมีอะไรหรือเปล่า” นภสรตัดบทแล้วเปลี่ยนเรื่องคุย

“มีสิ ถ้าไม่มีฉันจะขั้บรตมาให้เห็นอย่าทำไม่”

“ถ้าจะชวนไปชอปปิง ฉันไม่ว่างนะ” นภสรรีบออกตัว เพราะไม่อยากเอาเวลาไปทิ้งที่ศูนย์การค้ากับผู้เป็นเพื่อนสาว

“เปล่า ไม่ได้ชวนไปชอปปิง แต่จะชวนไปออกกำลังกาย”

“ออกกำลังกาย” เธอเลิกคิ้วมองร่างอวบๆ ของเพื่อนรัก ก่อนจะส่ายหน้าอย่างไม่เชื่อ “เธอชอบออกกำลังกายตั้งแต่เมื่อไหร่ ทำไมฉันไม่รู้เลย”

“ก็กำลังบอกอยู่ไง อย่าเพิ่งขัดได้ไหม”

“โอเค ฉันผิดเอง มีอะไรก็พูดมา”

“ฉันเพิ่งสมัครเป็นสมาชิกฟิตเนสเปิดใหม่ เห็นเธอเครียดๆ เลยอยากชวนไปพักผ่อน รับรองว่าไปแล้วจะจิตใจ” ภาวนิตาหัวเราะบิดท้ายคำพูด กระตุ้นความอยากรู้ขึ้นมา แต่เมื่อมองแฟ้มงานบนโต๊ะ นาสร์จึงจำต้องหักห้ามใจตัวเอง

“จะไปทำไมให้เสียเวลา ที่นี่ก็มีห้องฟิตเนส ถ้าอยากออกกำลังกาย ออกที่นี่ไม่ดีกว่าเธอ ไม่ต้องเสียค่าน้ำมัน ไม่ต้องจ่ายค่าสมาชิก ประหยัดทั้งเงินทั้งเวลา แถมออกกำลังกายเสร็จแล้ว ฉันยังกลับขึ้นมาทำงานได้อีก”

“ยายงก ฟิตเนสของเธอเงียบอย่างกับห้องเก็บศพ เล่นแป๊บเดียวก็เบื่อแล้ว ฉันต้องการสังคมยะ”

นาสร์กลอกตาอย่างอ่อนใจ ตกงอยากออกกำลังกายหรืออยากทำอะไรกันแน่ ไปฟิตเนสเพื่อเข้าสังคม ถ้าไม่ใช่ภาวนิตาคงคิดไม่ได้หรอก

“ฉันเธอก็ไปเถอะ ฉันปวดหัว อยากกลับบ้านไปนอนมากกว่า”

“ไม่สบายเธอ” ภาวนิตารีบยื่นมือมาอังหน้าผากเพื่อน “ตัวไม่ร้อนนี่นา แล้วกินยาหรือยัง”

“กินแล้ว เมื่อคืนนอนไม่ค่อยหลับ วันนี้เลยปวดหัวทั้งวัน” นาสร์บอกรู้สึกอ่อนลง แม่เพื่อนรักจะนำร่ำคาญไปบ้าง แต่ความห่วงใยที่มีให้เธอตั้งแต่วันแรกที่รู้จักกัน จนวันนี้ไม่เคยเปลี่ยนแปลง

“นอนไม่หลับ” ภาวนิตาหรีตามอง ก่อนยิ้มล้อเลียน “ฝันร้ายหรือว่าวัยทอง”

“ฉันกับเธอเกิดปีเดียวกัน ฉันวัยทองเธอก็วัยทองเหมือนกัน” นาสร์มองค้อนอย่างหมั่นไส้ คนถูกค้อนหัวเราะเสียงดัง ก้อนพูดเข้าข้างตัวเองหน้าตาเฉย

“ไม่เกี่ยวยะ ฉันมีความสุขทุกวัน ส่วนเธอเคร่งเครียดตลอดเวลา วัยทองต้องมาเยือนก่อนฉันอยู่แล้ว”

“ฉันไม่ได้เกิดมารวยเหมือนเธอนี้ จะได้ไม่ต้องทำงานทำการ วันๆ

เที่ยวเล่นใช้เงินอย่างเดียว”

“หยุดเลย” แม่คนรวยตั้งแต่เกิดยกมือห้าม “ปีฉันทบคนเดียวพอแล้ว
เธอไม่ต้องมาปนข้าหรือก มันน่ารำคาญรู้ไหม”

“เธอนี่มันจริงๆ เลย” นภสรกลอกตาอย่างอ่อนใจเป็นครั้งที่สอง
ซึ่งคงจะมีตามมาอีกหลายครั้ง หากยังนั่งคุยกับผาณิตตาต่อไป

“ตกลงเธอเป็นอะไร ทำไม่ถึงนอนไม่หลับ” เพื่อนรักวนกลับมาเรื่อง
เดิม นภสรเคาะนิ้วกับแพ้ม ไม่รู้ว่าจะเล่าดีหรืออย่า แต่ถ้าไม่เล่าอีกฝ่าย
ก็คงไม่ยอมมอยู่ดี

“ฉันฝันร้าย”

“ฝันว่าอะไร” ผาณิตตาจ้องมองเขม็ง

“อย่าไปสนใจเลย” เธอหลบตาพลางบอกปิด แต่อีกฝ่ายยังอุตสาห์

เดาถูก

“หน้าแบบนี้ ฝันว่าถูกรัดไซ้ไหม”

นภสรหมดทางปฏิเสธ จึงพยักหน้าแทนคำตอบ

“ใช่จริงๆ ด้วย” ผาณิตตาตบมือชอบใจ ก่อนทำเสียงล้อเลียน “ฝันว่า
ถูกรัดจะเจอเนื้อคู่ สงสัยพี่กรจะมาขอแหงๆ ว่าแต่กูมันรูปร่างหน้าตา
ยังไงเธอ”

“งูสีขาวตัวใหญ่” เธอทำท่าขยะเขยง เพื่อนรักขมวดคิ้วครุ่นคิด
ก่อนจะสายหน้า

“พี่กรผิวคล้ำ แล้วตัวนั้นเป็นใครกัน”

“เหลวไหลน่า ฝันก็คือฝัน จะเป็นใครไปได้อย่างไร” นภสรตำหนิเพื่อนรัก
เธอไม่ค่อยเชื่อเรื่องพวกนี้เท่าไร แต่ผาณิตตากลับคิดเป็นจริงเป็นจัง แถมยัง
โหม่นนำให้เธอเชื่อตามอีกด้วย

“ไม่เชื่ออย่าลบหลู่นะจ๊ะ พรหมลิขิตไม่เข้าใครออกใคร บางทีคนที่
เห็นอาจไม่ใช่คนที่ใช่ก็ได้นะ”

“เลิกพูดเรื่องนี้เถอะ ฉันไม่อยากนึกถึงมันแล้ว”

“ไม่พูดก็ได้ แต่เธอต้องไปออกกำลังกายเป็นเพื่อนฉัน ส่วนเรื่องปวดหัว รับรองว่าไปถึงฟิตเนสจะหายเป็นปลิดทิ้ง”

ผาณิตาคำว่ามีเธอตั้งให้ลูกจากแก้อี้ นกสรไม่ยอมไป แต่ซัดเพื่อนรักไม่ได้ จึงต้องตามไปอย่างจำใจ

หญิงสาวร่างเล็กบอบบางในชุดออกกำลังกายรัดรูปตั้งดูดยายตาของทุกคนให้หันมามองอย่างง่ายตาย แม้สัดส่วนของหล่อนจะไม่อวบอืดทว่ากลมกลิ้งสมส่วนน่ามอง เมื่อบวกกับท่าทางมั่นใจในตัวเองและเครื่องหน้าคมหวาน หล่อนจึงเป็นหญิงสาวสวยจับตาคนหนึ่ง

นกสรกวาดตามองไปรอบๆ ฟิตเนสแห่งนี้ตกแต่งอย่างหรูหราสมกับค่าสมาชิกที่แพงลิบลัว ลูกค้าชายหญิงเดินกันขวักไขว่ ส่วนใหญ่เป็นผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย เธอมองผ่านผู้ชายหลายคนอย่างไม่ใส่ใจ ก่อนหยุดสายตาที่ร่างอวบแบบคนเจ้าเนื้อของเพื่อนรัก

“เปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จแล้วหรือ” ผาณิตาเดินเข้ามาหาพลงชวนคุยอย่างร่าเริง “เข้าไปข้างในกันเถอะ ฉันอยากออกกำลังกายจะแยะแล้ว เธอสนใจอะไรเป็นพิเศษหรือเปล่า ที่นี่มีเครื่องออกกำลังกายทุกชนิดเลยนะ นอกจากนี้ยังมีคลาสแอโรบิกกับโยคะร้อนด้วย สระว่ายน้ำก็มีนะอยู่ด้านหลัง”

“ฉันไม่ได้เตรียมชุดว่ายน้ำมา แค่เดินบนลู่วิ่งก็พอแล้ว” หญิงสาวตอบอย่างเนือยๆ ปกติผาณิตาชอบไปศูนย์การค้ำมากกว่าฟิตเนส แต่คราวนี้ไม่รู้ว่่าที่นี่มีอะไรดี เพื่อนเธอถึงได้กระตือรือร้นอยากมานัก

“งั้นตามมาเลย เดี่ยวฉันพาไปเอง”

ผาณิตาเดินนำเข้าไปในห้องออกกำลังกาย ก่อนหยุดยืนข้างลู่วิ่งริมผนังกระจก นกสรก้าวขึ้นไปยืน แล้วออกเดินช้าๆ ก่อนหันไปมองเพื่อนรัก ผาณิตายืนหันรีหันขวางเหมือนกำลังมองหาใคร แทนที่จะขึ้นมาเดินบนลู่วิ่ง ทั้งที่บอกว่าอยากออกกำลังกายนักหนา

“ทำไมไม่ขึ้นมาสละ อยากออกกำลังกายไม่ใช่หรือ”

“ขึ้นเตียงนี้แหละ” ภาณิตาขึ้นไปเดินบนลู่วิ่ง ทว่าสายตายังสอดส่ายไปมาเหมือนเดิม นภสรมองตามสายตาของเพื่อนรักอย่างอดไม่ได้ แต่ก็ไม่เห็นมีอะไรผิดปกติ

“มองหาอะไร” เธอถามอย่างสงสัย

“ครูพอล”

“ครูพอลคือใคร” นภสรสงสัยหนักขึ้นไปอีก

“เขาเป็นพี่ที่อยู่ที่นี่”

“พี่ที่” นภสรพิมพ์เสียงเบา พี่ที่ย่อมาจากเพอร์ซันนอล เทรนเนอร์ มีหน้าที่ให้คำปรึกษาด้านการออกกำลังกายและโภชนาการแก่ผู้มาใช้บริการในฟิตเนส แล้วทำไมภาณิตาต้องมองหาเขาด้วย อย่าบอกนะว่าที่อยากมาออกกำลังกายที่นี่ เพราะติดใจเทรนเนอร์

“ใช่ ครูพอลเป็นพี่ที่อยู่ที่นี่ นั่นไงเขามาแล้ว” ภาณิตาร้องอย่างดีใจ ก่อนลงจากลู่วิ่งก้าวรววๆ ไปหาผู้ชายคนหนึ่ง เขาเป็นชายหนุ่มร่างสูง หน้าตาหล่อเหลา คิ้วเข้ม นัยน์ตาคมกริบ จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากหยักลึก ผิวขาวสะอาด ไหล่กว้างกำยำ รูปร่างล่ำสันแข็งแรง

นภสรจ้องมองตาค้าง หญิงสาวไม่มีนิสัยคลั่งไคล้คนหล่อแบบเพื่อนรัก แต่ทำไมเธอถอนสายตาดูเขาไม่ได้เลย ในห้องเหมือนมีผีเสื้อฝูงใหญ่กระพือปีกอยู่ข้างใน

“เป็นบ้าอะไรเนี่ย” หญิงสาวรีบสลัดความคิดน่าอายทิ้งไป แล้วหยิบหน้ากากผู้บริหารมาสวม ถ้าใครรู้ว่าเธอพอใจผู้ชายแปลกหน้าคนไหน เธอจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน ดังนั้นจะให้คนอื่นรู้ไม่ได้เด็ดขาด

“ส้อมโอ” ภาณิตาพาผู้ชายคนนั้นเดินมาหาเธอ ก่อนแนะนำเสียงอ่อนเสียงหวาน “นี่ครูพอล ที่ปรึกษาด้านการออกกำลังกายของฉัน ครูพอลคะ นี่ส้อมโอ นภสร ธรรมชาติของภาณิตาค่ะ”

“สวัสดีครับ” เขายิ้มให้เธอ

นภสรจ้องมองนิ่งๆ บังคับตัวเองไม่ให้ยิ้มตอบ ผู้ชายคนนั้นยิ้มสวย

เขาไม่ได้ยิ้มแคริมฝีปาก หากนัยน์ตาของเขาก็ยิ้มให้เธอด้วย แบบนี้มัน
 เลือู้ผู้หญิงซัดๆ

“สวัสดี” หญิงสาวทักตอบเสียงเย็นแล้วหันไปพูดกับผาณิตา “เธอ
 มีเพื่อนแล้ว ฉันกลับบ้านก่อนนะ”

“อย่าเพิ่งกลับเลยครับ ไหนๆ ก็มาแล้ว ออกกำลังกายสักชั่วโมง แล้ว
 ค่อยกลับนะครับ” เขาก้าวเข้ามาขวาง นกสรลงยหน้ามอง ผีเสื้อฝูงเดิมเริ่ม
 กระจ่พือปีกในท้องเธออีกแล้ว

“ขอบคุณ แต่ไม่ดีกว่า” เธอซักสีหน้าใส่แล้วถอยออกห่างอย่างไว้ตัว
 เทรนเนอร์หนุ่มมองอย่างงงๆ ก่อนหันไปมองผาณิตา เมื่อหล่อนเดินมาเกาะ
 แขนเขาพลงเอ่ยเสียงหวาน

“ยายส้มโอไม่ค่อยสบาย ปล่อยเธอกลับไปเถอะคะ ซั้บรตดีๆ นะ
 แล้วเจอกัน” นอกจากผู้เป็นเพื่อนจะไม่ห้าม หล่อนยังโบกมือไล่ส่งอีก
 ต่างหาก เพื่อนนะเพื่อน พอเจอผู้ชายก็ไม่สนใจเธอ มั่นหน้าเลิกคบจริงๆ

นกสรเดินลงสันออกไปอย่างซุ่นเคื่อง แต่เดินไปได้ไม่กี่ก้าวก็ต้อง
 หันกลับมามองอย่างอดไม่ได้ ผู้ชายคนนั้นทำอะไรกับเธอ ทำไมผีเสื้อใน
 ตัวเธอยังกระจ่พือปีกอยู่เลย พบคนหน้าตาดีมาก็มาก แต่ไม่เคยมีใครทำให้
 เธอรู้สึกแบบนี้มาก่อน วิชากรคู้หั้นของเธอก็เป็นคนหน้าตาดี ทว่าเวลา
 อยู่ใกล้เขา เธอไม่เคยใจหวิวเหมือนจะเป็นลมแบบนี้เลยสักครั้ง

“ครูพอลว่าผาณิตาพอมลงหรือยังคะ” เสียงเพื่อนรักของเธอลอยมา
 เข้าหู แล้วตามด้วยเสียงเทรนเนอร์ส่วนตัวของหล่อน

“ดูดีขึ้นมากครับ”

นกสรรลอกตาอย่างอ่อนใจ เต้กอมมือยังรู้เลยว่าเขาตอบอย่างรักษา
 น้ำใจ ทว่าผาณิตากลับเชื่อสนิท หล่อนหัวเราะเสียงหวาน แล้วชวนเขาคุย
 อย่างมีความสุข ระหว่างคุยก็เตะนิตเตะะหน่อยไปเรื่อย ส่วนคนถูกเตะ
 ก็ไม่คิดจะปัดป้อง เขายิ้มรับทุกคำพูดของหล่อน ก่อนหันมายิ้มให้เธอ
 เมื่อรู้ตัวว่าถูกแอบมอง

“กะล่อน” เธอย่นจมูกใส่อย่างหมั่นไส้ แล้วสะบัดหน้าจากไปทันที

นาสตรทชุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้บุวมตัวสวย แม้บ้านกับพิตเนสแห่งนั้น จะไม่ไกลกันนัก ทว่าการจราจรในเมืองหลวงก็ทำให้เวลาเดินทางแค่ครึ่ง ชั่วโมงทอดยาวเป็นชั่วโมงครึ่งได้อย่างน่าโมโห เธอหยิบแก้วน้ำส้มที่สาวใช้วางพอมนำมาเสิร์ฟขึ้นดื่ม ก่อนจะวางแก้วลงบนจานรอง เมื่อเห็นมารดาเดินเร็วๆ เข้ามาหาด้วยสีหน้าไม่ดีเอาเสียเลย

“น้องแยแล้วส้มโอ” แม่จิตตาเอ่ยเสียงรื้อนรพกลางทชุดตัวลงนั่งข้างเธอ นาสตรลอบถอนใจ ก่อนบ่ลอบโยนผู้เป็นแม่เหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา มีเรื่องกลุ้มใจ

“ใจเย็นๆ นะคะแม่ ญกริไทร์ก็ไปเรียนที่อื่นได้ ถ้าเรียนเมืองไทยไม่ได้ ไปเรียนเมืองนอกก็ได้ หนูจะดูแลตัวเอง แม่ไม่ต้องกังวลนะคะ”

“ไม่ใช่เรื่องนั้นหรอกจ๊ะ”

“แล้วเรื่องอะไรคะ” นาสตรถามอย่างงุนงง นอกจากเรื่องญกริไทร์แล้วยังมีเรื่องอื่นอีกเธอ

“ชมฟูไปชอบผู้ชายคนหนึ่ง เขาเป็นเซลล์แมนขายรถยนต์”

“เซลล์แมนขายรถยนต์ ตั้งแต่เมื่อไรคะ ทำไมหนูไม่รู้เลย” เธอจ้องมองอย่างคาดคั้น แม่จิตตาก็มึนหน้าหลบตา ก่อนพึมพำเสียงเบา

“สักพักหนึ่งแล้ว น้องรู้จักกับเขาตอนไปซื้อรถคันใหม่ จากนั้นก็คุยกันมาเรื่อยๆ แม่คิดว่าไม่มีอะไร เลยไม่ได้เล่าให้ส้มโอฟัง”

นาสตรยกมือกุมขมับ มาเล่าตอนนี้แล้วเธอจะทำอะไรได้

“แล้วแม่จะให้หนูทำยังไงคะ”

“ลูกช่วยไปพูดให้ผู้ชายคนนั้นเลิกยุ่งกับน้องได้ไหม แม่ไม่อยากจะให้ น้องมีเพื่อนชายเป็นเซลล์แมน”

“หนูว่าเราห้ามคนของเราไม่ยากกว่าเธอคะ” เธอเสนอทางออกที่คิดว่าดีกว่า แต่ผู้เป็นมารดาส่ายหน้าไม่เห็นด้วย

“ลูกพูดเหมือนไม่รู้จักน้อง ถ้าห้ามน้องได้ แม่จะกลุ้มใจอย่างนี้หรือ”
 นาสรสายหน้าอย่างระอา แต่เพื่อความสบายใจของมารดา เธอจึง
 รับปากนาง ทั้งที่ไม่เห็นด้วยเลยสักนิด
 “ก็ได้ค่ะ เตี่ยหวงจัดการให้เอง”

นาสรเดินไปหยุดยืนหน้าห้องนอนของน้องสาว เธอเคาะประตูแล้ว
 ยืนรออย่างอดทน เสียงเคาะเงียบหายไปอีตึกหนึ่งแล้ว ทว่าเจ้าของห้องยังไม่ยอม
 มาเปิดประตู หญิงสาวจึงเพิ่มแรงเคาะพลางร้องเรียกนิลยาเสียงดัง

“ชมพู่ เปิดประตูให้พี่เดี๋ยวนี้ พี่มีเรื่องจะพูดกับเธอ”

เงียบ ความพยายามครั้งนี้ก็ไม่ต่างจากครั้งก่อน หญิงสาวกัดฟัน
 กรอด แล้วร้องเรียกดังขึ้นอย่างมีโทษ

“ชมพู่ พี่บอกให้เปิดประตู ไม่ได้ยินหรือไง”

คราวนี้ได้ผล ประตูห้องเปิดออก ก่อนเจ้าของห้องจะเดินออกมา
 ถามด้วยสีหน้าเมื่อน่าย

“พี่ส้มโอมืออะไรกับชมพู่คะ”

นาสรหรีตตามองน้องสาว นิลยาอยู่ในชุดเกาะอกรัดรูปสีดำ ผมยว
 เคลือบไหล่รวบเป็นหางม้า ดวงหน้าเรียวแต่งจนเข้ม ดูเปรี้ยวเซ็ดฟันไป
 ทั้งเนื้อทั้งตัว

“จะไปไหน” เธอถามเสียงเข้มไม่แพ้เครื่องสำอางบนใบหน้าของสาว

“ไปเที่ยวกับเพื่อน” นิลยาตอบแล้วเดินเข้าห้องไปแต่งหน้าเพิ่ม
 นาสรเดินตามไปหยุดยืนข้างหลัง แล้วแกล้งถามประชด

“จะโดนไล่ออกอยู่รอมร่อ ยังมีอารมณ์ไปเที่ยวอีกหรือ”

“ไล่ออกแล้วไงคะ ชมพู่ไม่สนใจหรอก เงินทองเรามีเยอะเยะ ไม่เรียน
 หนังสือก็ไม่เดือดร้อน” นิลยาขกไหล่แล้วหยิบลิปสติกมาเติมริมฝีปาก

“เงินทองใช้แล้วก็หมด แต่ความรู้จะอยู่กับเราตลอดไป ถ้าอีกหน่อย
 ไม่มีเงิน ชมพู่จะทำยังไง”

“พอเลยพี่ส้มโอ แม่บ่นคนเดียวชมพู่ก็รำคาญจะแย่แล้ว พี่ไม่ต้องมาบ่นเพิ่มหรอก” คนเป็นน้องสาวร้องห้ามพลงคว่ำกระเป๋าสะพายมาคล้องไหล่ นกสรถอนใจเฮือกใหญ่ ก้อนเอ่ยอย่างเคร่งขรึม

“พี่เป็นห่วงชมพู่นะ”

“ทราบแล้วค่ะ ถ้าไม่มีอะไรแล้ว ชมพู่ไปก่อนนะ เดี่ยวเพื่อนจะรอ” นิลยาเดินหนีออกจากห้อง นกสรเดินตามพลงเรียกให้หยุด

“เดี๋ยวก่อน พี่ยังพูดไม่จบ”

“อะไรอีกล่ะคะ” ผู้เป็นน้องหันมาถามด้วยท่าทางเซ็งๆ

“เซลล์แมนคนนั้น เลิกติดต่อได้ไหม พี่ไม่อยากให้แม่ไม่สบายใจ”

“แม่คิดมากไปเอง ชมพู่ไม่ได้คิดอะไรกับพี่เพชรเสียหน่อย แค่นี้แหละ ชมพู่ต้องรีบไปแล้ว” นิลยาตัดบทแล้ววิ่งลงบันไดไป นกสรได้แต่มองตามหลังพลงพิมพ์เสียงแผ่ว

“พี่เพชรเหวอ”

๒

กลิ่นอาหารหอมกรุ่นลอยมาเตะจมูกพัชระตั้งแต่ก้าวแรกที่เดินออกจากห้องนอน ชายหนุ่มสูดกลิ่นหอมนำกินเข้าปอด ก่อนวิ่งลงบันไดไปยังห้องครัวด้วยท่าทางลิงโลด กลิ่นหอมแบบนี้เขาจำได้ดี ต้องเป็นข้าวต้มฝีมือแม่อำพรแน่ๆ เขาวางกระเป๋าสะพายบนโต๊ะอาหาร แล้วเดินเข้าไปสวมกอดร่างผอมบางในชุดนอนลายดอกสีสด ซึ่งกำลังคนข้าวต้มอยู่หน้าเตาแก๊ส

“ทำอะไรกินครับแม่ หอมจังเลย” เขาก้มลงหอมแก้มนางฟอดีใหญ่ เจ้าของแก้มยีนตัวแข็งที่ออกไปทันที ก่อนหันมามองเขาด้วยท่าทางเอียงอาย

“พี่เพชร...”

“จันทร์! พี่ไม่ได้ตั้งใจ พี่ขอโทษ พี่นี่กว่าแม่” พัชระปล่อยมือพลาง ละล้าละลักขอโทษ ชมจันทร์เป็นญาติห่างๆ ของเขา พ่อแม่ของเด็กสาว เสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุ แม่อำพรจึงรับหล่อนมาอุปการะ เด็กสาวมีหน้าที่คอยดูแลนางต่อนที่เข้าไปทำงาน

“ไม่เป็นไรจ๊ะ พี่เพชรจะกินข้าวเลยไหม จันทร์ทำข้าวต้มปลาไว้ จันทร์

ตกให้เลยนะจ๊ะ” ชมจันทร์ตักข้าวต้มใส่ชาม ก่อนยกไปวางให้เขาที่โต๊ะอาหาร

“ขบใจจ๊ะ แม่พี่ไปไหนเหรออ” ชายหนุ่มมองไปรอบๆ ปกติแม่เขาจะตื่นแต่เช้ามาทำกับข้าวใส่บาตร และเตรียมอาหารให้เขากินก่อนไปทำงาน ทำไม่วันนี้ชมจันทร์จึงมาทำแทน เลยทำให้เขาเข้าใจผิดล่วงเกินเจ้าหล่อนเข้า

“ป้าพรนอนอยู่บนห้องคะ บอกว่าเวียนหัว จันท์เลยมาทำอาหารแทน”

“แม่ไม่สบายเหรออ เดี่ยวพี่ไปดูแม่ก่อนนะ”

พัชระวิ่งขึ้นบ้านไปที่ห้องนอนของมารดา เขาเปิดประตูเข้าไปโดยไม่เคาะ ก่อนเดินไปหยุดยืนข้างเตียงนอนของนาง แม่อำพรนอนหลับตา ดวงหน้าซีดเซียว ชายหนุ่มทรุดตัวลงนั่งดึงมือแม่มากุมไว้ บิดาของเขาเสียชีวิตตั้งแต่เขายังเด็ก แม่เลี้ยงดูเขามาคนเดียวด้วยความยากลำบาก พอเรียนจบเขาตั้งใจจะดูแลนางให้มีความสุข แต่ทว่ากลับโชคร้ายมาป่วยเป็นมะเร็งตับ ทั้งที่ตลอดชีวิตไม่เคยดื่มเหล้าสักหยด เขาทำงานหนักเพื่อหาเงินมารักษาแม่ ทั้งที่เรียนจบบัญชี แต่เลือกทำงานเป็นเซลล์ขายรถยนต์ และทำงานพิเศษที่ฟิตเนสตอนเย็น อาศัยที่เป็นคนอภัยาคัยดี ทำให้พอมีรายได้มาจุนเจือครอบครัวและจ่ายค่ายาของแม่

“เพชร” แม่อำพรลืมตาตื่นขึ้นมอง ก่อนยิ้มให้เขาอย่างอ่อนแรง

“แม่เป็นยังไงบ้างครับ ไปหาหมอไหมครับ เดี่ยวผมพาไป” พัชระช่วยประคองมารดาลุกขึ้นนั่งพิงหัวเตียง ตัวนางเบาจนเขาใจหาย แต่ต้องฝืนยิ้มกลบเกลื่อน เพราะกลัวว่าแม่จะเป็นทุกข์

“ไม่ต้องหรอก แม่แค่เวียนหัว นอนสักครู่คงหาย เพชรกินอะไรหรือยัง เดี่ยวสายแล้วรตติด จะไปทำงานไม่ทันนะลูก”

“จันท์ทำข้าวต้มให้แล้วครับ แต่ผมเป็นห่วงแม่เลยขึ้นมาดูก่อน”

“แม่ไม่เป็นอะไรหรอก เราลงไปกินข้าวกันดีกว่า เดี่ยวเพชรจะได้ไปทำงาน”

“ครับแม่” พัชระพยุงมารดาลุกขึ้นยืน ก่อนประคองนางเดินลงไป

ข้างล่าง เวลาอยู่ต่อหน้าเขา นางอำพรจะไม่แสดงอาการเจ็บปวดให้เห็น
แต่เขารู้ดีว่าแม่ทรมาณแค่ไหน

“ลูกคิดว่าชมจันทร์เป็นยังไงบ้าง”

“นิสัยดี ขยัน อ่อนหวาน แม่ถามทำไมครับ” เขาถามอย่างสงสัย

“แม่อยากให้เพชรแต่งงานกับชมจันทร์ ถ้าแม่เป็นอะไรไปลูกจะได้
มีคนดูแล น้องก็จะได้ไม่ลำบากด้วย”

“แม่ครับ” เขาหยุดยืนหันไปสบตาคนเป็นแม่ “ผมยินดีจะดูแล
ชมจันทร์ แต่ในฐานะพี่ชายกับน้องสาว เพราะผมไม่เคยคิดอะไรกับเธอ
มากไปกว่านั้น”

“เพชรมีใครอยู่ในใจหรือเปล่า”

“ไม่มีครับ ผมรักแม่คนเดียว รักจนรักใครไม่ได้แล้ว” พัชรกะมลง
หอมแก้มมารดา แม่อำพรหัวเราะเบาๆ แล้วฟาดต้นแขนแข็งแรงนั้น
อย่างเอ็นดู

“ปากหวานนักนะ”

“สู้พ่อได้ไหมครับ” เขาเอ่ยถาม นางทำท่าครุ่นคิด ก่อนจะส่ายหน้า

“เกือบได้แล้ว”

“แค่เกือบเองหรือครับ” ผู้เป็นลูกชายแกั่งทำหน้าผิดหวัง แม่อำพร
หัวเราะชอบใจ แล้วดึงแขนเขาออกเดิน

“ไปกินข้าวกันเถอะ เดี่ยวเพชรจะไปทำงานสาย”

“ครับแม่” พัชรระบะคองแม่เดินเข้าห้องครัว แม่ปากจะบอก
ว่าไม่มีใคร แต่ทำไม่ถึงมีภาพผู้หญิงตัวเล็กหน้าบึ้งผุดขึ้นในใจ หล่อมองเขา
เหมือนโกรธกันมาเป็นชาติ ทั้งที่เพิ่งเคยเจอกันแท้ๆ ออยากรู้จริงๆ ว่าเขาไป
ทำอะไรให้เธอไม่พอใจและตั้งแต่เมื่อไร

ภายในห้องประชุมบนชั้นสูงสุดของโรงแรมธราธร หญิงสาวตัวเล็ก
หน้าบึ้งของพัชรนั่งอยู่ตรงหัวโต๊ะในตำแหน่งประธานกรรมการ มีอำนาจ

ตัดสินใจทุกอย่างเหนือหัวส่วนทุกคนทั้งที่อายุอานามยังไม่ถึงสามสิบปี นกสรนั่งมองจอมอนิเตอร์อย่างตั้งใจ วันนี้เป็นวันประชุมใหญ่สามัญประจำปี เพื่อแจ้งผลประกอบการให้ผู้ถือหุ้นทราบ ทันทีที่ทีวีอาร์บรรยายจบลง ผู้ถือหุ้นรายหนึ่งก็เอ่ยขึ้นอย่างไม่พอใจ

“ผลกำไรลดลงจากปีที่แล้วเกือบห้าเปอร์เซ็นต์ ความจริงลดลงติดต่อกันมาสามปีแล้ว ผมว่าถ้าปล่อยไว้แบบนี้คงไม่ดีแน่ คุณนกสรวัดเหมือนผมไหมครับ”

“สามปีที่ผ่านมามีสถานการณ์ไม่ปกติเกิดขึ้นหลายครั้ง ทำให้ผลประกอบการไม่ได้ตามเป้าที่ตั้งไว้ ดิฉันจะพยายามทำให้ดีขึ้นในปีนี่ล่ะ” เธอรับรองอย่างหนักแน่น ทว่าผู้ถือหุ้นคนนั้นยังไม่เชื่อ

“คุณจะทำได้จริงๆ เหรอ ผมมองไม่เห็นทางเลย”

“ความจริงรายได้ของโรงแรมไม่ได้น้อยลงนะครับ เพียงแค่รายจ่ายสูงไปเท่านั้น ถ้าเราลดรายจ่ายลงได้ ผลกำไรต้องได้ตามเป้าแน่นอน” โทมัสผู้จัดการทั่วไปช่วยยืนยันอีกแรง ผู้ถือหุ้นรายเดิมพยักหน้ารับรู้ ก่อนหันมาคาดคั้นเธอ

“เมื่อทุกคนรู้ปัญหาแล้ว เราคงจะแก้ไขได้ล่ะครับ”

“ล่ะ” เธอรับคำอย่างเคร่งขรึม “ถ้าปีนี้ผลประกอบการไม่ได้ตามเป้า ดิฉันจะขอรับผิดชอบเอง แต่ถ้าผู้ถือหุ้นคนใดยังไม่มั่นใจ ดิฉันยินดีรับซื้อหุ้นคืนทั้งหมด ในราคาที่คุณพอใจ”

หุ้นส่วนทุกคนเงยบกริบไปทันที แม้ผลประกอบการจะไม่ได้ตามเป้า แต่เงินปันผลที่ได้รับก็ไม่ใช่น้อยๆ หากขายหุ้นตอนนี้ก็ออกจะน่าเสียดายเกินไป

“คงไม่ต้องทำถึงขนาดนั้นหรอกครับ พวกเราอยู่ด้วยกันมานาน คงไม่มีใครคิดจะทิ้งไปตอนนี่ เอาไว้เหลือบ่ากว่าแรงจริงๆ ค่อยมาหารือกันใหม่ จริงไหมครับ” เขาหันไปขอความเห็นจากผู้ถือหุ้นรายอื่นๆ ทุกคนพร้อมใจกันพยักหน้าเห็นด้วย ก่อนผู้ถือหุ้นอีกคนจะช่วยสนับสนุน

“ใช่ มีปัญหาที่ช่วยกันแก้ไข อีกไม่นานก็ดีขึ้นเอง”

“ถ้าไม่มีอะไรแล้ว ดิฉันขอปิดการประชุม ขอเชิญทุกท่านรับประทานอาหารกลางวันร่วมกันก่อนกลับนะคะ” นาสรหันไปสบตาไตรภพ ชายหนุ่มพยักหน้า แล้วพาทุกคนออกจากห้องประชุม

“เชิญทางนี้ครับ”

นาสรเดินตามออกไป แต่โกมลเรียกเธอไว้

“เดี๋ยว หนูส้มโอ”

“คะคุณอา” หญิงสาวหันไปมอง โกมลเป็นเพื่อนรักของบิดา เธอจึงให้ความเคารพเขาเหมือนญาติคนหนึ่ง

“หนูพูดกับผู้ถือหุ้นแบบนั้น ถ้าเขาโกรธแล้วถอนหุ้น เราจะทำยังไง”

“คุณอาได้เห็นว่ามีใครกล้าถอน แต่ถ้าใครจะถอน หนูก็ยินดีจะซื้อคืน ไปทานข้าวกันเถอะคะ ตอนบ่ายมาพบหนูที่ห้องทำงานด้วยนะคะ หนูมีเรื่องจะปรึกษา”

“ได้สิ” โกมลซ่อนความไม่พอใจไว้ใต้รอยยิ้ม ก่อนเดินตามลูกสาวของเพื่อนรักไปยังห้องอาหาร เขาเตือนแล้วแต่หล่อนไม่รับฟัง ลูกจ้างอย่างเขาจะทำอะไรได้ นอกจากปล่อยให้ไปเท่านั้น

คือเรียวยสวยของนาสรขมวดขึ้นเรื่อยๆ เมื่อลากสายตามองตัวเลขในบัญชีของโรงแรม เธอไม่มีความรู้ทางด้านนี้เลย แต่เท่าที่ดูไม่น่ามีอะไรผิดปกติ นอกจากรายจ่ายของโรงแรมที่ค่อนข้างสูง ทำให้ผลกำไรที่ควรจะได้ลดลงก็เท่านั้น

หญิงสาวปิดแฟ้มแล้วหมุนเก้าอี้ไปมองรูปถ่ายของบิดาบนผนังหลังโต๊ะทำงาน พ่อของเธอก่อตั้งโรงแรมธารารด้วยความสามารถ ท่านเหนื่อยมาทั้งชีวิตเพื่อให้ฐานะของครอบครัวมั่นคง เธอจะไม่ยอมให้กิจการที่บิดาสร้างด้วยน้ำพักน้ำแรงต้องมาพังทลายด้วยมือของเธออย่างเด็ดขาด

“คุณส้มโอคะ คุณโกมลมาแล้วคะ” เสียงอรสาดังมาจากอินเทอร์เน็ตคอม

เธอหมุนเก้าอี้กลับไปกดปุ่มตอบรับ แล้วกรอกเสียงลงไป

“ให้เข้ามาได้เลย” นกสรขยับตัวนั่งหลังตรง หยิบหน้ากากประธานกรรมการขึ้นมาสวม ประตูห้องทำงานเปิดออก โคมลเดินเข้ามาหยุดยืนหน้าโต๊ะทำงานของเธอ

“เชิญนั่งค่ะคุณอา” หญิงสาวพายมือไปที่เก้าอี้

“หนูมีอะไรจะพูดกับอาเธอ” เขาเอ่ยถามหลังจากทรุดตัวลงนั่งตามคำเชิญของเธอเรียบร้อยแล้ว

“คุณอาเห็นอะไรผิดปกติบ้างไหมคะ” นกสรเลื่อนสมุดบัญชีไปตรงหน้าเขา โคมลรับไปดู ก่อนส่ายหน้าปฏิเสธ

“ไม่มี”

“หนูว่ารายจ่ายของโรงแรมสูงผิดปกติค่ะ สูงกว่าสมัยที่คุณพ่อยังอยู่ถึงสองเท่า” เมื่อเขามองไม่เห็น เธอจึงต้องบอกเอง

“ข้าวของมันแพงขึ้นทุกวัน จะเทียบกับสมัยที่พ่อหนูยังอยู่ได้ยังไง แล้วหนูยังสั่งให้เราใช้แต่ของดีๆ เงินเดือนพนักงานก็จ่ายแพงกว่าที่อื่น รายจ่ายจึงต้องสูงเป็นธรรมดา หรือหนูจะให้อาปลดพนักงานบางส่วนออกเพื่อลดค่าใช้จ่ายของโรงแรม”

“ไม่ค่ะ” หญิงสาวปฏิเสธเสียงเข้ม “การปลดพนักงานเป็นเรื่องสุดท้ายที่หนูจะทำ เราจะไม่ทอดทิ้งคนที่ร่วมสร้างโรงแรมมาด้วยกันเด็ดขาด คุณอาจจำที่คุณพ่อสั่งไว้ได้นะคะ”

“แล้วหนูจะให้อาทำยังไง”

“หนูอยากให้คุณอาช่วยกวาดชั้นแผนกจัดซื้อ ให้เข้มงวดเรื่องการจัดซื้อให้มากขึ้นกว่านี้ แล้วหลังจากนั้นเราค่อยมาดูกันอีกที”

“ได้” เขารับปากแล้วลุกขึ้นยืน “ถ้าไม่มีอะไรแล้ว อาขอตัวไปทำงานก่อนนะ”

“เชิญค่ะคุณอา” เธอมองส่งด้วยสายตา พอคล้อยหลังโคมล ไตรภพ ก็เดินเข้ามา

“มีอะไรหรือเปล่า”

“ผมไม่ไว้ใจนายโกมล” เขาตอบพลางทรุดตัวลงนั่ง

นภสรถอนใจเบาๆ ไตรภพสงสัยว่าโกมลหนีโง่งโง่งโรงแรม แต่เขาไม่มีหลักฐานมายืนยัน เธอจึงไม่อาจปักใจเชื่อได้ เพราะอีกฝ่ายเป็นเพื่อนรักของบิดา ซึ่งร่วมก่อตั้งโรงแรมธรรมชาติด้วยกัน แล้วเขาจะกล้าโก่งลูกสาวของเพื่อนรักเขียวหรือ

“เท่าที่ดูฉันไม่เห็นเขาผิดปกตอะไร นายอาจจะกังวลเกินไปก็ได้ เอาไว้เขาทำอย่างที่นายสงสัยจริงๆ ฉันจะจัดการเขาเอง”

“ผมกลัวคุณจะหมดตัวก่อนวันนั้นนั่นมาถึงนะสิ”

“ฉันไม่ยอมให้มีวันนั้นหรอก” หญิงสาวหยิบกระเป๋าถือแล้วลุกขึ้นยืน “วันนี้เหนื่อยมาทั้งวันแล้ว กลับบ้านกันเถอะ”

“ครับ” ไตรภพลุกไปเปิดประตูให้นายสาว ก่อนเดินตามเธอออกไปเงียบๆ นภสรต้องการหลักฐาน เขาต้องหามันมาให้ได้ก่อนที่นายโกมลจะสูบเธอหมดตัว

ทันทีที่นภสรก้าวเท้าเข้าไปในบ้าน เสียงมารดากับน้องสาวก็ลอยมาเข้าหูเธอ หญิงสาวหันไปสบตาไตรภพแล้วพยักหน้าให้เขากลับไปพักผ่อน ชายหนุ่มพยักหน้าเข้าใจแล้วเดินกลับบ้านพักของตนที่อยู่ด้านหลังคฤหาสน์ เธอสูดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ เพื่อเรียกพลังใจให้ตัวเอง ก่อนเดินเข้าไปหาทั้งสอง นิลยาอยู่ในชุดกระโปรงสายเดี่ยวสีแดงเพลิง ผมยาวประดับดัดเป็นลอนสลวย ดวงหน้าเรียวแต้มเครื่องสำอางจนเข้มจัด ไม่ต้องถามก็รู้ว่าเจ้าหล่อนกำลังจะออกไปเที่ยวอีกแล้ว

“อย่าออกไปเลยลูก ใกล้เคียงแล้ว อยู่บ้านอ่านหนังสือเถอะนะ” แม่จิตตาขอร้องเสียงอ่อน นิลยาปลดมีอนางจากแขนของหล่อน แล้วคว่ำกระเป๋าสะพายมาคล้องไหล่

“ดูก็ตกไม่ดูก็ตก จะดูทำไมคะแม่”

“ชมพูไม่ใช่คนโง่เสียหน่อย ถ้าตั้งใจดูหนังสือ ลูกต้องสอบผ่านแน่ๆ”

“ไม่เอาหรอกค่ะ ชมพูขี้เกียจ ไปก่อนนะคะ” นิลยายกมือไหว้มารดา แล้วหันหลังเดินหนี แต่ก็ต้องหยุดชะงัก เมื่อเห็นพี่สาวกำลังเดินเข้ามาในห้องโถง

“ชมพู จะไปไหน” นกสรถามเสียงหนัก ผู้เป็นน้องทำหน้าที่เมื่อหน้าก่อนตอบอย่างถือดี

“ไปเที่ยว ไม่ต้องห้ามให้เสียปาก เพราะยังไปชมพูกี่จะไป”

“พี่ไม่ห้ามหรอก แต่ถ้าชมพูไม่กลับห้องไปอ่านหนังสือ พรุ่งนี้พี่จะยกเลิกบัตรเครดิตและยึดกุญแจรถ” เธอบอกเสียงเรียบ แล้วเดินผ่านน้องสาวไปหามารดา “ส้มโอหิวจังเลย วันนี้มีอะไรทานบ้างคะแม่”

“พี่ส้มโอทำแบบนี้กับชมพูไม่ได้นะ” นิลยาตามมาโวยวาย สำหรับหล่อน รถยนต์กับบัตรเครดิตสำคัญที่สุดในชีวิต ถ้าไม่มีของสองอย่างนี้ก็เหมือนถูกตัดมือตัดเท้า

“ได้หรือไม่ได้ชมพูก็คอยดูแล้วกัน” เธอเลิกคิ้วอย่างท้าทาย น้องสาวทำท่าเหมือนจะร้องกรี๊ด แต่สุดท้ายก็เปลี่ยนใจเดินกระที่บเท้ากลับห้องตัวเองแทน

“ขอบใจนะส้มโอ” แม่จิตตายิ้มให้เธอ นกสรจับมือแม่มากุมไว้ ก่อนเตือนนางเสียงอ่อน

“แม่ควรจะเข้มงวดกับชมพูให้มากกว่านี้นะคะ”

“แม่ทำไม่ได้หรอก แม่ไม่เข้มแข็งเหมือนส้มโอ”

“โอ้ แม่คะ” นกสรพึมพำอย่างอ่อนใจ ก่อนเงยหน้ามองชั้นสองเมื่อได้ยินเสียงโครมครามดังแว่วมา

“แม่ขึ้นไปดูน้องก่อนนะ”

“ไม่ต้องหรอกค่ะ เตียวเหนี้ยก็เลิกไปเอง แม่ไปพักผ่อนดีกว่าค่ะ” นกสรจูงมือมารดาไปที่ห้องรับแขก ตอนแรกนางทำท่าจะปฏิเสธ แต่สุดท้าย

ก็ยอมไปกับเธอ

“ก็ได้อ่ะ”

“แม่ต้องปล่อยวางบ้างนะคะ ชมพูโตแล้ว แม่ไม่ต้องเป็นห่วงแกหรอกคะ” หญิงสาวพาแม่ไปนั่งบนโซฟา แล้วทรุดลงนั่งข้างๆ แม่จิตตาถอนใจเบาๆ ก่อนเอ่ยเสียงเศร้า

“แม่ทำไม่ได้หรอกลูก ถ้าน้องเป็นอะไรไป แม่จะอยู่ได้ยังไง”

นภสรพูดไม่ออก ความรักของนางที่มีให้นิลาช่างมากมายเหลือเกิน เสียดยาที่น้องสาวของเธอไม่เคยเห็นค่าของมันเลย

“ล้มโอไปพูดกับผู้ชายคนนั้นให้แม่หรือยัง”

“คนไหนคะ” เธอย้อนถามด้วยท่าทางงงๆ จึงถูกมารดาต่อว่าอย่างน้อยใจ

“ล้มโอไม่สนใจแม่เลย วันๆ ทำแตงงาน เรื่องที่แม่ขอก็จำไม่ได้ แม่เสียใจจริงๆ”

“หนูขอโทษค่ะ อ้อ นึกออกแล้ว นายเชลล์แมนใช่ใหมคะ” นภสรยิ้มประจบ สีน้าแม่ดีขึ้น แต่น้ำเสียงยังงอนไม่หาย

“ใช่”

“ยายชมพูบอกหนูว่าไม่ได้คิดอะไรกับเขา บางทีอาจจะไม่มีอะไรก็ได้คะ แม่อย่าคิดมากเลยนะคะ”

“ไม่ได้คิดอะไรได้ยังไง น้องหายใจเข้าหายใจออกเป็นผู้ชายคนนั้นเมื่อเย็นยังมารบเร้าให้แม่ไปซื้อรถใหม่อีกคัน เพื่อเพิ่มยอดขายให้เขาอยู่เลย ล้มโอต้องไปบอกให้เขาเลิกมายุ่งกับน้องนะลูก แม่ไม่อยากได้เชลล์แมนเป็นลูกเขย”

นภสรลอบถอนใจ ถ้าคนของเราไม่ไปยุ่งกับเขา นายเชลล์แมนจะทำอะไรได้ แต่ถ้าพูดออกไปมารดาก็จะโกรธเธออีก

“ค่ะแม่ หนูจะจัดการให้ วันนี้หนูเหนื่อยมาก หนูอยากกินแกงจืดเต้าหู้หมูสับฝีมือแม่ แม่ทำให้หนูกินหน่อยได้ไหมคะ”

“ได้จ้ะ สัมโไปอาบน้ำเถอะ เดี่ยวเสร็จแล้วแม่จะให้เด็กไปตาม”

“รักแม่ที่สุดเลย” นภสรหอมแก้มมารดา แล้วเดินขึ้นห้องตัวเอง พอได้
สิ่งที่ต้องการ อารมณ์ของแม่ก็ดีขึ้นทันที หญิงสาวชอบรอยยิ้มของนาง
แม่หลายๆ ครั้งจะต้องแลกด้วยความลำบากใจของเธอก็ตาม

๓

เสียงเรียกของไทรภพดึงให้ภสสรเงยหน้าจากอุปกรณ์สื่อสาร
ในมือ หญิงสาวมองผ่านกระจกรถยนต์ของตนไปยังโชว์รูมหรูเบื้องหน้า
หลังจากที่นอนทำใจมาทั้งคืน เวลาที่แสนน่าเบื่อก็มาถึงจนได้ แต่เพื่อความ
สบายใจของมารดา ต่อให้ต้องบุกน้ำลุยไฟเธอก็ต้องทำ

ภสสรสุดลมหายใจเข้าปอดเฮือกใหญ่ แล้วเปิดประตูลงจากรถ
ก้าวไปยืนหน้าโชว์รูม หญิงสาวเจรจาต่อรองกับนักธุรกิจระดับชาติมานัก
ต่อนักแล้ว แคเซลส์แมนคนหนึ่งคงไม่เหลือปากว่าแรงเธอหรอก

“ให้ผมเข้าไปเป็นเพื่อนใหม่ครับ” ไทรภพเดินตามมาหยุดยืนข้างๆ
พลาเงี่ยมด้วยความเป็นห่วง

“ไม่ต้องหรอก ฉันเข้าไปคนเดียวได้ แต่ผู้ชายหิวเงินคนหนึ่ง เอาเงิน
พาดหัวไปก็คงจบ”

“ถ้าไม่บอกโทร. มา เตี่ยวผมเข้าไปจัดการต่อเอง” ชายหนุ่มเอ่ย
เสียงเข้ม เธอพยักหน้ารับแล้วยิ้มให้เขา

“ได้ นายรออยู่ที่นี้แหละ ถ้าต้องการความช่วยเหลือ ฉันจะโทร. มา

ตาม”

นางสรผลักประตुरะจกเดินเข้าไปข้างใน โซว์รูมแห่งนี้ขายรถยนต์ นำเข้ายี่ห้อดัง เมื่อขายรถหุการตกแต่งจึงต้องหุตามไปด้วย หุหญิงสาว กวาดตามองไปรอบๆ ก่อนหยุดสายตาที่พนักงานหน้าตู้ในชุดเสื้อเชิ้ตสีดำ กางเกงขายาวสีดำ เนกไทสีแดงเลือดหมู เขายิ้มให้เธอพลางเดินเข้ามา สอบถาม

“สวัสดีครับ มีอะไรให้รับใช้ครับ”

“ฉันมาพบนายพัชระ เขาอยู่หรือเปล่า” เธอบอกความต้องการของตนเอง สีหน้าของพนักงานหนุ่มเปลี่ยนไปนิดหนึ่ง คล้ายริษยาระคนดูแคลน ก่อนจะเปลี่ยนกลับมาอบอุ่นเหมือนเดิม

“อยู่ครับ คุณนั่งรอสักครู่ เดี๋ยวผมจะไปตามมาให้ครับ”

“ขอบใจนะ” เธอเอ่ยเสียงเรียบ แล้วหันไปมองโทรศัพท์ที่ยืนฟังรถ รออยู่ด้านนอก ก่อนหมุนตัวกลับมาเมื่อได้ยินเสียงทักทาย

“สวัสดีครับ คุณมาหาผมหรือครับ”

“นาย...” นางสรชะงักงันไปทันที เมื่อพบว่าคนที่เดินมาหาเธอคือ เทรนเนอร์ของเพื่อนสนิท หมายความว่าครูพอลของยายณิตา กับนายเพชร ของยายชมพู่ เป็นคนคนเดียวกันอย่างนั้นหรือ

“คุณส้มโอ...” เขาก็มำเสียงเบา ดูท่าจะตกใจไม่ต่างจากเธอ

“ชื่อเล่นของฉันมีไว้ให้เพื่อนสนิทเรียกเท่านั้น นายไม่ได้เป็นอะไร กับฉัน อย่ามาเรียกฉันแบบนี้” เธอตำหนิด้วยท่าทางเยื่อหยิ่ง ชายหนุ่มเอ่ย ขอโทษแล้วถามอย่างสุภาพ

“คุณนภสรมาพบผม มีอะไรหรือเปล่าครับ”

“มีสิ ถ้าไม่มีฉันจะมาที่นี่หรือ” นภสรมองอย่างเหยียดหยาม ผู้ชาย คนนี้หากินกับผู้หญิง อยู่ฟิตเนสชื่อพอล พออยู่โซว์รูมชื่อเพชร ไอ้คนร้อยชื่อน่ารังเกียจที่สุด

“คุณจะใช้รถหรือหรือครับ”

“เปล่า รถฉันมีเยอะแล้ว ไม่คิดจะซื้อเพื่อเพิ่มยอดขายให้ใครหรอก”
เธอแก้ม้พูดแหวะเขา ชายหนุ่มรับฟังอย่างสงบ ก่อนถามด้วยน้ำเสียง
ไม่ต่างจากเดิม

“ไม่ได้มาซื้อรถ แล้วคุณมาทำไมครับ”

“ฉันอยากให้นายเลิกยุ่งกับน้องสาวฉัน” เธอบอกอย่างไม่อ้อมค้อม
แต่เขากลับทำหน้างั้นๆ ผู้ชายคนนี่ตีสองหน้าเก่งซะมัด

“น้องสาวคุณ ใครกันครับ”

“คงมีหลายคนสินะ ถึงจำไม่ได้ว่าหลอกขายรถให้ใครไปบ้าง” นภสร
ทำเสียงขึ้นจมูกอย่างดูถูก ชายหนุ่มหน้าตึงขึ้นมาทันที ดูเหมือนเธอจะ
จี้ถูกจุดเข้าให้แล้ว

“ผมไม่เคยหลอกขายรถให้ใคร รถของเราคุณภาพดีทุกคัน ถ้าคุณ
ไม่เลิกประชดประชัน แล้วพูดตรงๆ ผมคงต้องขอตัว เพราะยังมีงานต้องทำ
อีกเยอะ”

“น้องสาวฉัน นิลยา ธารธร ฉันอยากให้นายเลิกติดต่อกับเธอ”
หญิงสาวพูดตรงๆ อย่างที่เขาคงต้องการ ชายหนุ่มนิ่งคิด ก่อนพิมพ์เสียงเบา

“นิลยา ธารธร”

“ใช่ นายต้องการทำอะไรก็ออกมาเลย ขอแค่เลิกยุ่งกับน้องสาวฉันก็พอ”
เธอเปิดกระเป๋าสะพายหยิบสมุดเช็คออกมา แล้วเงยหน้าสบตาเขาอย่าง
เย้ยหยัน “หนึ่งแสนพอไหม”

“เก็บเงินของคุณไว้เถอะครับ ผมกับนิลยาเป็นแค่คนรู้จักกัน ไม่เคย
มีอะไรมากไปกว่านั้น เชิญคุณกลับไปเถอะครับ”

“คนอย่างนายเนี่ยไม่ต้องการเงิน” นภสรมองเขาจากศิริชะ
จดปลายเท้า ก่อนมองย้อนกลับไปสบตาเขา “ที่ขายรถได้เป็นกอบเป็นกำ
ทุกวันนี้ ไม่ได้เอารูปร่างหน้าตาเข้าช่วยเธอ”

“คุณจะคิดยังไงก็เรื่องของคุณ ถ้าไม่มีอะไรแล้ว ผมขอตัวไปทำงาน
ก่อน” เขาตัดบทแล้วเดินหนี

“จงทอง นายจะไปหลอกเงินสาวแก่แม่มาอยู่ที่ไหนก็ไปแต่อย่ามา
ยุ่งกับน้องสาวของฉัน ไม่งั้นนายเจอดีแน่”

นภสรเดินตามอย่างไม่ยอมแพ้ ก่อนหยุดตัวเองแทบไม่ทัน เมื่อจู่ๆ
ชายหนุ่มหยุดเดิน แล้วหมุนตัวมาสบตาเธอ

“ผมไม่เคยไปยุ่งกับใคร มีแต่คนมายุ่งกับผมเอง คุณไปห้ามน้องสาว
ตัวเองไม่ให้มายุ่งกับผมจะไม่ดีกว่าหรือครับ”

“นายเพชร!” หญิงสาวขึ้นเสียงอย่างโมโห เขาพูดแบบนี้จึงใจว่าเธอ
ซัดๆ เพราะเธอก็มายุ่งกับเขาเองเหมือนกัน

“ถ้าคุณไม่ซื้อรถก็เชิญกลับไปเถอะครับ ผมเป็นพนักงานไม่มีสิทธิ์พูด
เรื่องส่วนตัวในเวลาทำงาน” เขาค้อมศีรษะให้เธอแล้วเดินกลับเข้าออฟฟิศไป

“อวดดี ฉันขอเตือนนายเป็นครั้งสุดท้าย ถ้าไม่ยอมหมดทาง
ทำมาหากิน อย่ามายุ่งกับน้องสาวของฉันอีก คนอย่างฉันพูดจริงทำจริง
จำใส่ใจมองนายไว้ด้วย” นภสรตะโกนตามหลังเขา ชายหนุ่มหันมามองเธอ
ก่อนเดินต่อไปอย่างไม่สนใจ

นภสรขยี้เท้าอย่างเดือดดาล เกือบจะร้องกรี๊ดออกมาแล้ว ถ้าไม่มี
ลูกค้ำหนุ่มสาวคู่อื่นเดินเข้ามาในโชว์รูมเสียก่อน เธอปรับสีหน้าให้เป็น
ปกติ แล้วเดินเชิดหน้าไปขึ้นรถยนต์ของตน

“ได้ความว่ายังไงบ้างครับ” ไตรภพงยหน้ามองนายสาวผ่านกระจก
มองหลัง หญิงสาวมองตอบพลางเอ่ยกระพืดกระพืดอย่างโกรธจัด

“จงทอง อวดดี”

“หมายความว่าทำไมไม่ยอมเลิกกับคุณชมพูใช่ไหมครับ” เขาเดาเอาเอง
จากอารมณ์ของผู้เป็นนาย

“ใช่ มันบอกว่ามันไม่เคยไปยุ่งกับใคร ยายชมพูมายุ่งกับมันเอง
มันให้ฉันกลับไปห้ามน้องสาวตัวเองก่อน แล้วค่อยมาห้ามมัน”

“ผมว่าเขาพูดถูกนะครับ” ไตรภพพูดอย่างเป็นกลาง ทว่าไม่เข้าหู
นายสาว จึงถูกเจ้าหล่อนตวาดแหว

“ไทรภพ! นายเป็นพวกใครกันแน่”

“พวกคุณส้มโอครับ” เขาตอบกั้วหัวเราะ หญิงสาวถลึงตาใส่ ก่อน
ลั้งความเสียวซุน

“ไปสืบเรื่องของมันมาให้หมด พักอยู่ที่ไหน มีญาติพี่น้องกี่คน เรี่ยนจบ
อะไร กั้วอะไร เกลียดอะไร ชอบอะไร ไปหามาให้หมด และให้เร็วที่สุด
ด้วย”

“ความชอบความเกลียดด้วยหรือครับ” ไทรภพย้อนถามอย่างสงสัย
สืบประวัติเขาพอเข้าใจ แต่ความชอบความเกลียดส่วนตัวของหมอนั้น
นภสรจะอยากรู้ไปทำไม มันเกี่ยวด้วยหรือ

“ใช่ ออกรถได้แล้ว ฉันจะรีบไปทำงาน”

“ครับผม” ชายหนุ่มรับคำแล้วขับรถออกไป สิ่งใดเป็นความปรารถนา
ของนายสาว เขาพร้อมจะนำมาวางตรงหน้า แม้จะไม่เห็นด้วยกับหล่อน
สักเท่าไรก็ตาม

นภสรปิดแฟ้มเอกสารอย่างหงุดหงิด หญิงสาวกลับมาทำงานได้
ค่อนวันแล้ว แต่อารมณ์เสียวๆ ที่ไอ้คนอวดดีก่อไว้ยังไม่จางลงเสียที ยิ่งนึก
ก็ยิ่งโมโห เธออุตส่าห์พูดดีๆ ด้วย แทนที่เขาจะทำตาม กลับมาย้อนเธออีก
ไม่รู้ว่ามีญาติากับนิลยาเห็นหมอนั้นมีอะไรดี ถึงได้หลงกันหัวปักหัวปำ
ขนาดนี้

“คุณส้มโอคะ คุณนิลชารมาขอพบคะ” เสียงอรสาดังมาจากอินเทอร์เน็ต-
คอม เธอกดปุ่มตอบรับแล้วเอ่ยอนุญาต

“ให้เข้ามาได้เลย”

“คะคุณส้มโอ” อรสารับคำ จากนั้นไม่นานนิลชารก็เปิดประตูเดิน
เข้ามา เขาเป็นชายหนุ่มวัยสามสิบปี รูปร่างผอมสูง ผิวดำแดง หน้าตา
คมเข้ม สวมแว่นตากรอบทอง ท่าทางสุขุมสมตำแหน่งรองศาสตราจารย์

นภสรสลัดอารมณ์เสียวๆ ของตนทิ้งไป แล้วยิ้มหวานให้คู่หมั้นหนุ่ม

เธอรู้จักกับวิศวกรตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย ด้วยการแนะนำของ
ผู้ใหญ่ ก่อนจะหมั้นหมายกันเมื่อสามปีก่อน หากเธอไม่ต้องบริหารโรงแรม
แทนบิดา พวกเขาคงแต่งงานกันไปนานแล้ว

“เชิญนั่งค่ะ พี่กรมาหาล้มโอ มีอะไรหรือเปล่าคะ”

“พี่...” คำถามของคู่หมั้นสาวทำเอาวิศวกรพูดไม่ออก เขาและเธอ
เป็นคนรักกัน แต่หญิงสาวกลับถามเหมือนเขาเป็นลูกค้ำมาติดต่อธุรกิจ เจ็ดปี
ที่ผ่านมาเธอรักเขาบ้างไหม หรือว่าคบหาเพราะความเหมาะสมเท่านั้น

“พี่อะไรคะ” นภสรยิ้มล้อเลียนเขา ชายหนุ่มทรุดตัวลงนั่ง ก่อน
ต่อคำพูดของตนจนจบ

“ที่ผ่านมาแถวนี้เลยแวะมาชวนล้มโอไปกินข้าว”

“ตอนบ่ายหรือคะ” เธอหยิบมือถือมากอดดูตารางนัด ก่อนส่ายหน้า
อย่างเสียดาย “ล้มโอมีประชุมค่ะ เราทานอาหารที่นั่นแทนได้ไหมคะ”

“พี่มีเรื่องสำคัญจะพูดกับล้มโอ เราไม่ได้กินข้าวด้วยกันนานแล้วนะ”

“พูดที่นี้ก็ได้นี่คะ ออกไปข้างนอก เตี้ยจรดติดล้มโอกลับมาประชุม
ไม่ทัน” เธอปฏิเสธเพราะเป็นหัวหน้า โดยไม่รู้ว่าคำพูดของตนทำให้คู่หมั้น
หนุ่มน้อยใจ

“พ่อกับแม่ของพี่ถามว่าเมื่อไรเราจะแต่งงานกัน พวกท่านอยาก
อุ้มหลาน”

นภสรนั่งอึ้งไปทันที วิศวกรเป็นลูกชายคนเดียวของตระกูลผู้ดีเก่า
ไม่แปลกหรอกที่พ่อแม่ของเขาอยากได้ทายาทสืบสกุล ทว่าตอนนี้เธอมีเรื่อง
หนักๆ ต้องรับผิดชอบมากมาย ทั้งเรื่องโรงแรมและเรื่องครอบครัว หาก
แต่งงานแล้วตั้งครรรค์คงจะไม่สะดวกนัก

“ล้มโอยังไม่พร้อมค่ะ โรงแรมกำลังมีปัญหา ถ้าแต่งงานกันตอนนี้
ล้มโอคงไม่มีเวลาให้พี่แน่นอน พี่กรรอล้มโออีกสักสองปีนะค่ะ”

“ไม่ว่าตอนนี้หรือตอนไหน ล้มโอไม่เคยมีเวลาให้พี่เลย พี่ชักสงสัย
แล้วสิว่าเราเป็นแฟนกันจริงๆ หรือเปล่า” วิศวกรตัดพ้อเสียงเครียด ไปหน้า

คมคายเครื่องขรีมจนน่ากลัว นภสรลุกจากเก้าอี้ไปจับแก้มเขาแล้วอดอ้อน
เสียงหวาน

“อย่าเพิ่งนอนลึคะ สัมโอรักพี่กระนะคะ”

“สัมโอรทำงานไปเถอะ พี่กลับก่อนนะ” ชายหนุ่มลุกขึ้นยืนพลงถอย
ห่างอย่างเย็นชา

“พี่กร” หญิงสาวเดินตามไป แต่ก็ต้องหยุดชะงัก เมื่อเสียงออร์สา
ดังผ่านอินเตอร์คอมเข้ามา

“คุณสัมโอรคะ มีสเตอร์ไมเคิลโทร. มาสายสองคะ”

“ขอบคุนคะคุณอร” นภสรหันไปมองคู่หมั้นหนุ่ม วิศวกรเดินหลัง
แข็งออกไปแล้ว เธออยากตามไปอ้อเขา แต่มีสเตอร์ไมเคิลเป็นลูกค้าคนสำคัญ
ถ้าเธอไม่รับสายของเขา โรงแรมธาราธรจะเสียหาย

“ขอโทษนะคะพี่กร” หญิงสาวถอนใจแล้วหยิบโทรศัพท์มาแนบหู
“ฮัลโหล”

วิศวกรเดินไปหยุดยืนหน้าลิอบบี้ พนักงานหลายคนจำเขาได้ แต่ไม่มี
ใครกล้าเข้ามาทักทาย เพราะดูออกว่าคู่หมั้นของเจ้านายไม่มีอารมณ์จะ
สนทนากับใคร เขาหันไปมองลิฟต์ผู้บริหาร หวังว่านภสรจะตามมาอ้อ
แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่เห็นวิ๊วของหญิงสาว

ชายหนุ่มเดินไปที่ประตูโรงแรม พอทันทีกับการรอคอยที่ว่างเปล่า
เขาเปิดประตูขึ้นไปนั่งบนรถ แต่ยังไม่ทันได้ติดเครื่องยนต์ โทรศัพท์มือถือ
ก็ดังขึ้น เขารีบหยิบขึ้นมาดู ใจแอบหวังว่าคนที่โทร. มาจะเป็นนภสร ทว่า
กลับเป็นหญิงสาวอีกคน

“มธุริน” วิศวกรมองชื่อที่โชว์อยู่บนจอมือถืออย่างสองจิตสองใจ
ไม่แน่ใจว่าควรจะรับตีหรือเปล่า เขาหันไปมองประตูโรงแรม พอเห็นว่า
คนโทรไม่ตามออกมาแน่แล้ว จึงตัดสินใจกดรับสาย

“สวัสดีครับ”

“คุณกรว่างไหมคะ น้ำผึ้งอยากชวนคุณไปทานข้าวกลางวันค่ะ”
ปลายสายเอ่ยถามเสียงหวาน เขาหันไปมองประตูโรงแรมอีกครั้ง ไม่มีวีแววว่า
นางสรจะตามออกมาเลย ด้วยความน้อยใจเขาจึงตอบรับคำเชิญ

“ว่างครับ”

“น้ำผึ้งรออยู่ที่ร้านโปรดของคุณนะคะ”

“ครับ เดียวเจอกัน” วิศวกรติดเครื่องยนต์ แล้วขับรถออกไป นางสร
ผิดเองที่ไม่มีเวลาให้เขา ถ้ามีอะไรเกิดขึ้น มันก็ไม่ใช้ความผิดของเขา

เสียงฝีเท้าหนักๆ ที่เดินมาหยุดหน้าโต๊ะทำงาน ดึงให้พัชระเงยหน้าขึ้น
มอง เขายิ้มให้เจ้าของเสียงฝีเท้าอย่างเป็นมิตร ทั้งที่รู้ว่าอีกฝ่ายไม่ยอม
ผูกมิตรกับเขาลักเท่าไร

“มีอะไรหรือเปล่าอานนท์”

“มีคนมาขอพบนาย” อานนท์ตอบเสียงห้วน เขากับพัชระเข้าทำงาน
พร้อมกัน แต่ยอดขายของเขาสู้อีกฝ่ายไม่ได้เลย เพราะเขาไม่มีหน้าตา
หล่อๆ มาช่วยเพิ่มยอดขาย

“ขอบใจนะ” ชายหนุ่มลุกเดินออกไป แต่ต้องชะงักท่าเมื่อเสียง
ของเพื่อนร่วมงานแว่วมาเข้าหู

“เข้าคนกลางวันคน มีนายอดขายถึงพุ่งฉิว น่าอิจฉาจริงๆ เชียว”

พัชระออกเดินต่อไปเหมือนไม่ได้ยิน โบราณว่าไว้รักยาวให้บั้นรัก
สั้นให้ต่อ เขากับอานนท์ต้องทำงานร่วมกันอีกนาน การต่อปากต่อคำกับ
อีกฝ่ายไม่ก่อให้เกิดประโยชน์อะไร ใครจะคิดอย่างไรก็ไม่อาจไปห้าม
ความคิดเหล่านั้นได้ แต่เขารู้ตัวเองว่าไม่ได้เป็นแบบนี้สักเพียงพอแล้ว

“พี่เพชร” เสียงแหลมร้องเรียกทันทีที่เขาก้าวเท้าเข้าไปในส่วนรับรอง
ลูกค้า ก่อนเด็กสาวผิวขาวรูปร่างอวบอืดจะวิ่งเข้ามาหาด้วยความดีใจ

“นิลยา” ชายหนุ่มร้องครางเบาๆ เมื่อเข้าพี่สาวของหล่อนเพิ่งมา
ดำเขาหยกๆ ตกบ่าย่นองสาวก็โผล่มาหา นี่ถ้านางสรรู้เข้าต้องกลับมา

อาละวาดเขาก็กเป็นแน่

“รถมีปัญหาค่ะ” เขาเอ่ยถามพลางปลดมือเด็กสาวออกจากท่อนแขน

“เปล่าค่ะ” นิลยาสายหน้า “พอดีชมพู่ผ่านมาแถวนี้ เลยแวะมาชวนพี่เพชรไปหาอะไรกินกัน”

“เพิ่งบ่ายสองโมงเอง คุณไม่มีเรียนหรือครับ”

“ชมพู่เลิกเรียนแล้วค่ะ” เธอตอบอย่างหน้าชื่นตาบาน พัดระฆังคว่ำดีดส่งสัย แต่เลือกคิดในแง่ดีไว้ก่อน

“หมายความว่าเรียนเสร็จแล้วใช่ไหมครับ”

“เปล่าค่ะ” นิลยาสายหน้าอีกครั้ง “หมายความว่าชมพู่ไม่ไปเรียนแล้วค่ะ เรียนไปก็ปวดหัว ออกมาทำงานดีกว่าค่ะ”

“เรียนไม่จบจะทำงานได้อย่างไรครับ”

“ชมพู่จะไปทำงานกับพี่สาวค่ะ พี่สาวของชมพู่เป็นเจ้าของโรงแรม ชมพู่ไม่ต้องเรียนจบก็ทำงานได้ค่ะ”

“ผมว่าคุณเรียนให้จบก่อน แล้วค่อยทำงานดีกว่านะครับ” พัดระฆังนำด้วยความหวังดี แต่หญิงสาวไม่เห็นด้วย แถมยังตัดบทเขาก็กต่างหาก

“ไม่เอาหรือค่ะ ชมพู่ขี้เกียจเรียน เราอย่าพูดเรื่องนี้เลยนะค่ะ ชมพู่หิวแล้ว เราไปกินเถอะค่ะ”

“ตอนนี้อยู่ในเวลางาน ผมไปไม่ได้หรือครับ” เขาเองงอแงเพราะไม่อยากไปกับหล่อน แต่หญิงสาวยังไม่เลิกลื้มความตั้งใจ

“งั้นชมพู่หนึ่งรอนกว่าพี่เพชรจะเลิกงานก็ได้ค่ะ แต่สามชั่วโมงชมพู่รอได้อยู่แล้ว”

“อย่าเลยครับ วันนี้ผมทำโอที กว่าจะเลิกก็คงตึก เอาไว้วันหลังนะครับ” พัดระฆังจำเป็นต้องโกหกเพื่อให้นิลยากลับไป ความจริงเขาไม่เคยทำโอที เพราะตอนเย็นต้องไปทำงานที่ฟิตเนส ดีที่หล่อนไม่รู้ว่าเขาใช้อาชีพหนึ่งหลังเลิกงาน ถ้ารู้คงต้องขอตามไปด้วยแน่ๆ

“ดีกละเหรอคะ” เด็กสาวทำหน้าที่ดีหวัง “น่าเสียดายจัง ชมพูชอบอยู่กับพี่เพชร เวลาอยู่กับพี่เพชร ชมพูส์บายใจ”

“เอาไว้วันหลังนะครับ วันนี้ผมไม่ว่างจริงๆ ถ้าคุณเหงาก็กลับบ้านไปหาแม่สิครับ ชวนท่านออกไปเที่ยว หรือไปหาอะไรทานนอกบ้านก็ได้”

“ก็ดีเหมือนกันค่ะ งั้นชมพูก็กลับไปก่อนนะคะ”

“ขับรถดีๆ นะครับ” เขาเดินตามไปส่งหล่อนที่รถ นิลยาโบกมือลาอย่างร่าเริง ก่อนขับรถยนต์ของตนออกไป

“บ้ายบายค่ะพี่เพชร”

พี่พระทองใจอย่างโล่งอก เขาไม่ได้รังเกียจนิลยา แต่เขาไม่ยอมมีปัญหาเกี่ยวกับพี่สาวของหล่อน จึงเลือกที่จะถอยออกมา โดยหวังว่าเด็กสาวจะไม่มาหาเขาอีก

๔

นภสรเดินลากเท้าเข้าบ้าน วันนี้เธอเหนื่อยเหลือเกิน เหนื่อยทั้งกาย เหนื่อยทั้งใจ มิสเตอร์ไมเคิลไม่ชอบแบบแปลนรีสอร์ทที่เธอเสนอไป หญิงสาวต้องออกไปพบกับเขาเพื่อเจรจา พอแก้ปัญหาชิ้นไปได้ เธอก็โทร. ไปหาวิซชากร แต่ชายหนุ่มไม่ยอมรับสาย เธอโทร. หาเขาจนอ่อนใจจึง ตัดสินใจไปหาเขาที่บ้าน แต่ปรากฏว่าเขาไม่อยู่บ้าน และไม่มีใครรู้ว่า เขาหายไปไหน เธอจึงต้องล่าถอยกลับมา เพราะเหนื่อยล้าจนยกขาแทบ ไม่ไหวอยู่แล้ว

หญิงสาวถอนใจเบาๆ ภาพอ่างอาบน้ำน้ำในห้องนอนผุดขึ้นในห้วง ความคิด เธอจะเปิดน้ำอุ่นๆ แล้วนอนแช่สักชั่วโมง จากนั้นค่อยโทร. หา คู่หมั้นหนุ่มอีกครั้ง เพื่อว่าตอนนั้นเขาจะหายโกรธและยอมรับโทรศัพท์ เธอ ทว่าแผนการนั้นก็มันต้องสะดุด เมื่อแม่จิตตาวิ่งเข้ามาหาด้วยน้ำตานองหน้า

“ส้มโอช่วยแม่ด้วย”

“แม่เป็นอะไรคะ” หญิงสาวถามอย่างอ่อนใจจริงๆ พอจะเดาได้ว่า มารดาเป็นอะไร แต่ถ้าไม่ถาม นางก็จะน้อยใจแล้วพานโกรธเธออีก

“แม่ติดต่อน้องไม่ได้เลยลูก แม่กลัวว่าน้องจะคิดสั้น”

นภสรลอบถอนใจอย่างระอา ความทุกข์ของแม่จิตตามีเรื่องเดียวเท่านั้น คือเรื่องของนิลยา

“ทำไมยายชมพู่ต้องคิดสั้นด้วยคะ” เธอถามอย่างใจเย็น

“น้องเพิ่งโดนไล่ออกจากมหาวิทยาลัย แม่กลัวว่าน้องจะทำใจไม่ได้แล้วทำอะไรๆ” แม่จิตตาทอบอ้อมแอ้ม ไม่กล้าสบตาเธอ นภสรดึงมือแม่มากุมไว้ ก่อนพูดปลอบใจ

“แม่อย่าคิดมากเลยคะ ชมพู่ไม่เสียใจกับเรื่องนี้หรอก ตอนนี่คงกำลังเที่ยวอยู่ที่ไหนสักแห่ง อีกเดี๋ยวก็กลับมาเองคะ”

“ส้มโอไม่รักน้อง ไม่สนใจน้อง พี่น้องไม่รักกัน แม่อยากตาย” แม่จิตตาดันหน้าหนีอย่างอนๆ เหมือนทุกครั้งที่ไม่ทำตามใจ

“โอเคคะ หนูจะไปตามชมพู่เอง แม่รออยู่ที่บ้านนะคะ” นภสรลุกขึ้นยืน รู้ดีว่าต้องทำอะไรมารดาถึงจะอารมณ์ดี

“พาน้องกลับมาให้ได้นะลูก” แม่จิตตายิ้มออกทันที ผิดจากที่เธอคิดไว้ที่ไหน

“คะแม่” หญิงสาวรับปากแล้วเดินออกจากบ้าน ทั้งที่เหนื่อยแสนเหนื่อย แต่มารดาต้องมาก่อนเสมอ

ภายในเพนต์เฮาส์บนคอนโดมิเนียมหรูใจกลางเมือง หนุ่มสาวกลุ่มหนึ่งกำลังเต้นรำกันอย่างสนุกสนานเหวี่ยง ก่อนจะเปลี่ยนมาเต้นคลอเคลียกันด้วยท่าทางยั่ววน เมื่อจังหวะดนตรีเปลี่ยนจากเร้ามาเป็นหวานซึ่ง นิลยาล่องลอยอยู่ในอ้อมแขนของเพื่อนชายคนหนึ่ง เขาเป็นหลานชายของนักธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ชื่อดัง ทั้งสองเพิ่งรู้จักกันได้ไม่กี่ชั่วโมง จากการแนะนำของแพรวพลอยเพื่อนสนิทของเธอ ซึ่งเป็นเจ้าของห้องชุดสุดหรูห้องนี้นั่นเอง

“พักก่อนเถอะคะ ชมพู่เหนื่อยจังเลย” เด็กสาวเอ่ยขอตัวแล้วเดินเซ

ไปที่ไซฟามุมห้อง ชายหนุ่มเดินตามมาช่วยประคอง ก่อนทรุดตัวลงนั่งข้างๆ พลงเอ่ยถามเสียงนุ่ม

“สนุกไหมครับชมพู”

“สนุกมากค่ะพี่วิน ชมพูไม่เคยสนุกเท่านี้มาก่อนเลย” นิลยายิ้มหวาน ให้เขา ชายหนุ่มยิ้มตอบ ก่อนหยิบยาเม็ดกลมๆ จากกระเป๋าเสื้อโชว์ให้เด็กสาวดู

“ลองนี่หน่อยสิครับ รับรองว่าจะสนุกกว่านี้”

“อะไรคะ”

“ยาเพิ่มความสุขครับ” ว่าพลงเขาก็วางยาลงบนลิ้นตัวเอง แล้วก็ก้มหน้าลงมาหา นิลยาหลับตา เธอชอบลองของใหม่อยู่แล้ว ขอให้มันสุขจริงๆ เอะ ทว่าริมฝีปากของทั้งสองยังไม่ทันได้สัมผัสกัน เสียงเคาะประตูดังลั่น ก็ซัดขึ้นเสียก่อน

“ใครมาเคาะประตูคะพี่วิน” นิลยาเอ่ยถามเพื่อนหนุ่ม ซัดใจนิดๆ ที่ถูกซัดจังหวะ ทำให้ไม่ได้ลิ้มลองความสุขจากเขา

“ไม่รู้เหมือนกันครับ พลอยไปดูซิ” เขาหันไปสั่งเจ้าของห้อง

“เงียบก่อน” แพรพลอยตะโกนบอกเพื่อนๆ แล้วเดินไปมองลอดช่องตาแมว ก่อนถอนใจอย่างโล่งอก เมื่อพบว่าคนที่รออยู่ข้างนอกไม่ใช่คนที่หล่อนึกกลัว เด็กสาวเปิดประตูแล้วยกมือไหว้พี่สาวของเพื่อนสนิท

“สวัสดิ์คะพี่ส้มโอ”

“สวัสดิ์จะ นิลยาอยู่ไหม” นาสร์รับไหว้แล้วถามหาน้องสาว

“อยู่ค่ะ” เด็กสาวพยักหน้า แล้วหันไปเรียกนิลยา “ชมพู พี่สาวแกมาตาม”

นาสร์มองผ่านไปไหล่แพรพลอยเข้าไปในห้อง หนุ่มสาวหลายคนกำลังเต้นรำด้วยท่าทางมีนเมา ซึ่งไม่รู้ว่ามีเมาเหล้าหรือเมาอะไรกันแน่ เพราะคบเพื่อนแบบนี้เอง น้องสาวของเธอถึงได้เรียนไม่จบ

“พี่ส้มโอ” นิลยาเดินหน้าออกมาหาเธอ “พี่มาที่นี่ทำไม”

“แม่ให้มาตาม กลับบ้านกันเถอะ”

“ชมพู่ยังสนุกอยู่เลย พี่ส้มโอกลับไปก่อนเถอะ ไม่ต้องเป็นห่วงชมพู่หรอก”

“ชมพู่จะกลับดีๆ หรือจะให้พี่ลากกลับ” นาสรถามเสียงเข้ม ยิ่งเห็นแบบนี้ยิ่งต้องรีบพานิลยากลับ เพราะหากปล่อยไว้อาจเกิดเรื่องไม่งามขึ้นก็ได้

“เผด็จการ ชมพู่ไม่ใช่เด็กๆ แล้วนะ”

“ถ้าชมพู่เป็นเด็ก พี่คงไม่ปวดหัวแบบนี้ เลือกมาว่าจะเอาอย่างไร”

“พี่ส้มโอ!” นิลยากระต๊อบทำเหมือนเด็ก ทั้งที่เพิ่งบอกว่าตัวเองไม่ใช่เด็ก

“เลือกมา” นาสรถามย้ำเสียงหนัก น้องสาวทำท่าเหมือนจะร้องกรี๊ด แต่สุดท้ายก็เปลี่ยนใจ หันไปบอกลาเพื่อนสาวแทน

“จ้ะ กลับก่อนนะ วันนี้หมดสนุกแล้ว”

“ฮือ พู่งนี้เจอกัน” แพรพลอยโอบกมือลา นิลยาพยักหน้าอย่างแค้นๆ แล้วเดินบ๊ิงบ๊ิงออกไป นาสรหมุนตัวเดินตามน้องสาว แต่มีเสียงหนึ่งเรียกเธอไว้

“เดี๋ยวก่อนครับ”

“นายเป็นใคร” เธอจ้องมองนิ่งๆ ใช้สายตาคมอีกฝ่ายไว้

“ผมชื่อมาวิน เป็นเพื่อนของพลอยครับ อย่าเพิ่งให้ชมพู่กลับเลยนะครับ” ชายหนุ่มเอ่ยอ้อมแอ้ม ไม่กล้าสบตาเธอเท่าไร

“ฉันได้กลิ่นแปลกๆ” นาสรยื่นหน้าเข้าไปใกล้เขา มาวินถอยหลังอย่างมีพิรุณ แล้วพูดแก้ตัวเสียงอ่อย

“ผมตีมนิดหน่อยครับ”

“ไม่ใช่” เธอส่ายหน้าพลางจ้องเขม็ง ชายหนุ่มถอยหลังอีกก้าว ก่อนเอ่ยถามอย่างไม่แน่ใจ

“กลิ่นอะไรครับ”

“นายน่าจะรู้ดีว่ากลิ่นอะไร” เธอขยับเข้าไปใกล้แล้วพูดให้เขาได้ยินคนเดียว “อย่ามายุ่งกับน้องสาวฉันอีก แล้วฉันจะไม่ยุ่งกับนาย เข้าใจไหม” “เข้าใจครับ” มาวินรับคำด้วยสีหน้าซีดเผือด ก่อนผลุนผลันกลับไปเข้าห้องไป

นภสรสายหน้าอย่างสมเพช ผู้ชายอะไรใจเสาะซะหมด แกล้งขู่นิดเดียววิ่งทางจุกตุดไปเลย ต่อไปคงต้องเข้มงวดเรื่องการคบเพื่อนของนิลยาให้มากกว่านี้ ขึ้นปล่อยให้คบคนแบบนี้มากๆ น้องสาวของเธอคงกุ่มไม่กลับ เพราะแค่นี้ก็เหลวไหลจะแะอยู่แล้ว

“คุณได้กลิ่นอะไร” ไตรภพเดินเข้ามาถาม

“กลิ่นเหล่านั้นแหละ”

“คุณแกล้งหลอกเจ้าหนูมนั้นหรือ”

“ใช่” เธอยิ้มอย่างสะใจ “มันจะได้ไม่กล้ามายุ่งกับยายชมพู่อีก”

“คุณนี่น่ากลัวจริงๆ”

“ขอบใจที่ชม รีบไปกันเถอะ เตี่ยยายชมพู่จะแผลงฤทธิ์อีก”

นภสรหยุดยืนหน้าลิฟต์เอื้อมมือไปกดปุ่มเรียก หลังจากรออยู่อึดใจหนึ่งประตูลิฟต์ก็เปิดออก หญิงสาวหลบให้คนที่อยู่ข้างในเดินออกมา ก่อนคนแรกเป็นหญิงวัยกลางคนท่าทางภูมิฐาน ส่วนคนที่สองเป็นคนที่เธอไม่คิดว่าจะเจอที่นี่

“นายเพชร” นภสรมองอย่างดูแคลน ชายหนุ่มชะงักไปนิดหนึ่งแล้วเดินผ่านเธอไปเหมือนไม่เคยรู้จักกัน หญิงสาวมองตามเขาจนลับตา ก่อนสะบัดหน้าเดินเข้าลิฟต์ ผู้ชายคนนี้ได้ขายแต่รถยนต์จริงๆ ด้วยทว่าขายทุกอย่างที่มีเพื่อแลกกับเงิน ไม่เว้นแม้แต่ศักดิ์ศรีและร่างกายของตัวเอง

“ผู้ชายคนนั้นใช่ไหมครับ” ไตรภพเอ่ยถามเมื่อประตูลิฟต์ปิดแล้ว

“ใช่” ผู้หญิงคราวแม่ก็ไม่เว้น “ุเรคที่สุด” เธอเบะปากอย่างรังเกียจ ก่อนหันขวับไปมองผู้ช่วยหนุ่ม เมื่อเขาพูดแก้ตัวแทนนายเชลล์แมนคนนั้น

“อาจจะไม่ใช่อย่างที่คุณคิดก็ได้นะคะ”

“มันจะไม่ใช่ได้ยังไง ของมันก็เห็นๆ กันอยู่ เอ๊ะ ฉันชักสงสัยแล้วนะ ว่านายเป็นพวกใครกันแน่”

ไทรภพอยากเถียงว่าสิ่งที่เห็นอาจจะไม่ใช่ความจริงเสมอไปก็ได้ แต่พูดไปนายสาวก็คงไม่ฟัง เขาจึงต้องเก็บความคิดของตนไว้คนเดียว

พัชระเข้าใจคำว่าโลกกลมก็วันนี้เอง คุณลัดดาผู้จัดการพิตเนสเพิ่งกลับจากเกาหลี หล่อนมีน้ำใจซื้อยาบำรุงมาฝากแม่อำพร แต่ลืมถือไปให้ที่ทำงาน เขาจึงตามมาเอาที่คอนโดมิเนียมของหล่อน ไม่คิดว่าจะมาเจอนภสรที่นี่ ดูจากสายตาของเจ้าหล่อน ปานนี้คงคิดว่าเขาเป็นผู้ชายอย่างว่าไปเรียบร้อยแล้ว

“เข้าไปตีหมกแพก่อนไหม” คุณลัดดาหันมาถามเขา เมื่อทั้งสองเดินมาถึงหน้าห้องพักของหล่อน

“ไม่ดีกว่าครับ ผมต้องรีบกลับ เดี่ยวแม่จะรอ” พัชระปฏิเสธอย่างสุภาพ แม้จะรู้จักเจ้าของห้องเป็นอย่างดี แต่การเข้าไปในห้องของสุภาพสตรีในยามวิกาลเป็นสิ่งที่ไม่สมควร เขาจึงขอยืนรออยู่หน้าห้องแทนการตามหล่อนเข้าไปข้างใน

“งั้นรอแปะนะ เดี่ยวฉันไปหยิบยามาให้”

“ครับ” ชายหนุ่มพยักหน้ารับ ผู้จัดการสาวใหญ่หายเข้าไปในห้องครัวหนึ่ง ก่อนเดินกลับมาพร้อมถุงกระดาษสีสวย

“กินเข้าเย็นนะ แรกๆ อาจจะถ่ายท้องบ้าง แต่ไม่ต้องตกใจ เดี่ยวจะดีขึ้นมาเอง” หล่อนส่งถุงยาให้เขา พัชระกระพุ่มมือไหว้ ก่อนรับมาถือไว้

“ขอบคุณครับ ผมกลับไปก่อนนะคะ”

“จ๊ะ ขับรถดีๆ นะ”

“ขอบคุณครับ” พัชระกระพุ่มมือไหว้หล่อนอีกครั้ง แล้วเดินกลับไปตามทางเดิม ระหว่างทางเขาสวนกับสาวประเภทสองคนหนึ่ง หล่อนจ้องหน้า

เขาเซมิ่ง ก่อหนึ่งวิ่งตามพลางร้องเรียกเสียงดัง

“เดี๋ยวก่อนคะคุณน้อง”

“ครับ” เขาหยุดเดินหันไปมอง

“พี่ชื่อวีรึ่คะ เป็นมอเดลลิง” หล่อนเปิดกระเป๋าสะพายหยิบกระดาษแผ่นหนึ่งส่งให้เขา “นี่นามบัตรของพี่คะ”

“ขอบคุณครับ” เขารับมาตามมารยาท

“คุณน้องหน้าตาดีจังเลย ตอนนี้มีมอเดลลิงของพี่กำลังตามหาดาวดวงใหม่มาประดับวงการบันเทิง คุณน้องสนใจจะเป็นนายแบบบ้างไหมคะ”

“ไม่สนใจครับ” พี่ชระปฏิเสธแล้วเดินไปกดปุ่มเรียกลิฟต์ แต่มอเดลลิงคนนั้นยังตามมารบเร้าไม่เลิก

“อย่าเพิ่งตัดรอนกันสิคะ พี่เห็นน้องมีแววจึงเสนอโอกาสดีๆ ให้ลองดูก็ไม่เสียหายนี่คะ”

“ขอบคุณครับ แต่ผมไม่อยากเป็นดารา ขอตัวก่อนนะครับ ลิฟต์มาแล้ว” เขาส่งนามบัตรคืน แต่หล่อนไม่ยอมรับ

“เก็บไว้เถอะคะ เปลี่ยนใจเมื่อไร โทร. หาพี่นะคะ”

“ขอบคุณครับ” พี่ชระเดินเข้าลิฟต์กดปุ่มปิดประตู ก่อนหย่อนนามบัตรใส่กระเป๋าเสื้อเพื่อนำไปทิ้งถังขยะที่หลัง เพราะอาชีพนักแสดงไม่เคยอยู่ในความคิดของเขาเลย

นภสรเดินตามน้องสาวเข้าบ้านอย่างอ่อนใจ นิลยานั่งหน้าหงิกหน้าอมาตลอดทาง เธอพยายามคิดว่าน้องสาวยังเป็นเด็ก แต่ตอนอายุเท่านี้เธอกำลังเรียนปริญญาโท และฝึกงานกับบิดาในโรงแรม ทั้งที่เป็นพี่น้องกันแท้ๆ ทำไมเธอกับน้องสาวถึงได้ไม่เหมือนกันเอาเสียเลย

“ซมพู่!” เสียงแม่จิตตาดังมาแต่ไกล นภสรถอนใจแรงๆ คำตอบที่เธออยากรู้อยู่ตรงหน้านี้เอง เพราะถูกตามใจมากเกินไป นิลยาจึงเป็นคนไม่เอาไหน

“ลูกไปไหนมา ทำไมไม่รับสายแม่ แม่เป็นห่วงลูกมากนะ” แม่จิตตา
ลูบล้างลูบไล่ลูกสาวสุดที่รักด้วยความหวังใย

“ชมพู่โทรธแม่แล้ว ชมพู่ไปเที่ยวกับเพื่อนแค่นี้ ทำไมต้องให้พี่ส้อมโอ
ไปตามด้วย ชมพู่อายุเพื่อน แม่รู้ใหม่คะว่าชมพู่อายุเขา”

“พูดกับแม่ดีๆ สิชมพู่” นกสรเตือนน้องสาวเสียงเข้ม แม่แม่จิตตา
จะไม่ถือสา แต่เธอยอมให้นิลยาก้าวร้าวนางแบบนี้ไม่ได้

“เผด็จการ ชมพู่โทรธพี่ส้อมโอแล้ว” นิลยาหันมาแว้ดใส่เธอ แล้ว
สะบัดหน้าเดินขึ้นห้องไป

“ชมพู่ รอแม่ด้วย” แม่จิตตาจะตามลูกสาวสุดที่รักไป แต่นกสร
ไม่ยอมยกให้นางต้องไปรอรับอารมณ์เสียวๆ ของน้องสาว จึงคว้าแขนนาง
เอาไว้

“ไม่ต้องตามไปหรอกคะ ปล่อยให้้อาสะวาดสักพัก เตี้ยวเหนื่อย
ก็เลิกเอง ดึกแล้วแม่ไปพักผ่อนเถอะคะ”

“แม่ขอโทษแทนน้องด้วยนะ น้องยังเด็ก ยังคิดอ่านไม่เป็น”

“หนูไม่โกรธหรอกคะ หนูชินแล้ว” นกสรประคองมารดาเดินขึ้นห้อง
แต่นางขึ้นตัวไว้ แล้วหันมาถาม

“ถ้าแม่จะส่งน้องไปเรียนเมืองนอก ส้อมโอจะว่ายังไง”

“ตามใจแม่เถอะคะ ส้อมโอยังไงก็ได้ ขอให้ชมพู่เรียนจริงๆ ก็พอ”

“แม่จะตามไปด้วย แม่จะดูน้องไม่ให้คลาดสายตาเลย” แม่จิตตา
รับรองแข็งขัน หญิงสาวไม่เคยขัดใจนางอยู่แล้ว ทว่าคนที่ไม่เห็นด้วยกลับ
เป็นนิลยา

“ชมพู่ไม่ไปคะ ชมพู่จะช่วยพี่ส้อมโอทำงาน” หล่อนประกาศเสียงดัง
พลางเดินลงบันไดมาหา

“เรียนจบแล้วค่อยกลับมาช่วยพี่เขาก็ได้ โรงแรมเป็นของเราอยู่แล้ว
ไม่เห็นต้องรีบร้อนเลย” แม่จิตตาพยายามเกลี้ยกล่อม ทว่าลูกสาวคนโปรด
ไม่รับฟัง

“ชมพูไม่เรียนแล้ว ชมพูจะแต่งงาน พี่ส้มโอจะได้เลิกยุ่งกับชีวิต ชมพูเสียที”

“ลูกจะแต่งงานกับใคร” แม่จิตตาร้องถามเสียงหลง ก่อนจะตกใจยิ่งขึ้นไปอีก เมื่อได้ยินชื่อว่าที่เจ้าบ่าวของลูกสาวคนโปรด

“พี่เพชรคะ ชมพูรักพี่เพชร ชมพูจะแต่งงานกับพี่เพชร”

“นายนั้นจนจะตาย เขาไม่มีปัญญาเลี้ยงชมพูหรอก ชมพูอยากกัดก้อนเกลือกินหรือไง” นกสรพูดขัดขึ้นอย่างอดไม่ได้ นิลยาหันมามองพี่สาวก่อนเอ่ยอย่างถือดี

“พ่อทิ้งสมบัติไว้ให้ชมพูตั้งเยอะ พี่ไม่ต้องกลัวว่าชมพูจะลำบากหรอก”

“พี่ไม่ยอมให้ชมพูเอาเงินของพ่อไปทำแบบนั้นเด็ดขาด ถ้าชมพูไม่เลิกกับมัน พี่จะไม่ให้เงินชมพูใช้สักบาท” นกสรเอ่ยเสียงเข้ม น้องสาวเข้มปากแน่น ก่อนไว้วายใส่

“พี่ส้มโอทำแบบนี้กับชมพูไม่ได้นะ เงินพวกนั้นเป็นของชมพู พี่ส้มโอไม่มีสิทธิ์”

“มีหรือไม่มี ชมพูคอยดูก็แล้วกัน” เธอจ้องมองนิ่งๆ นิลยากระต๊บบทำเหมือนเด็กถูกขัดใจ ก่อนวิ่งโครมครามขึ้นห้อง โดยแม่จิตตาดำตามติดไปด้วยความห่วงใย

“ชมพู รอแม่ด้วยลูก”

นกสรเดินไปนั่งในห้องรับแขก อีกไม่ถึงชั่วโมงก็จะเข้าสู่วันใหม่แล้ว ความตั้งใจที่จะโทรศัพท์ไป้องอนุคุณั้นหนุ่มคงต้องพับเก็บไปก่อน เพราะป่านนี้วิชาคารคองกลับไปแล้ว เรื่องของตัวเองเธอยังสะสางไม่ได้ ดันมีเรื่องของนายเชลล์แมนเข้ามาแทรกอีก รับหมอนั้นมาเป็นห้องเขยแค่คิดเธอก็ทนไม่ได้แล้ว

“คุณส้มโอ” ๒รูปภาพเดินมาหาแล้วทรุดลงนั่งตรงข้ามเธอ “ไปพักผ่อนเถอะครับ อะโรจะเกิดก็ต้องเกิด วันนี้คุณเหนื่อยมามากแล้ว”

“ชอบใจนะ” หญิงสาวยิ้มให้เขาพลางลูกขี้นยีน “นายเป็นเพื่อนที่ดีของฉันเสมอ ถ้าไม่มีนายฉันก็ไม่รู้ว่าจะทำยังไงเหมือนกัน”

“ยินดีครับ” ชายหนุ่มยิ้มตอบ เขาอยู่ข้างเธอมาตั้งแต่เด็กๆ และสัญญาว่าจะอยู่แบบนี้ตลอดไป

๕

“คุณส้มโอขา เพื่อนสาวสุดสวยมาขอพบค่ะ”

เสียงแหลมสูงของผาณิตาตั้งให้ภสรเงยหน้าจากแฟ้มเอกสาร
เธอลอกตาด้วยความระอา แล้วยื่นมือไปกดปุ่มอินเตอร์คอม

“ใครเหรอ เพื่อนสุดสวย ฉันไม่มีนี่นา”

“ฉันผาณิตาไงยะ สวยขนาดนี้ ทำเป็นจำไม่ได้” เสียงคนสวยแหลม
บาดหูยิ่งขึ้น ภสรหัวเราะขำแล้วแก้มิ่งตำหนิเพื่อนรัก

“ว่างงานหนักใช่ไหม มาแล้วก็เข้ามาสิ ไปวุ่นวายที่โต๊ะคุณอรสาทำไม
เขามิงานต้องทำนะ ไม่ได้ว่างเหมือนเธอ”

“ยะ ยายที่บ้าน”

เสียงผาณิตาเงียบไป อึดใจต่อมาหล่อนก็พาร่างอวบๆ มาหยุดยืน
หน้าโต๊ะทำงานของภสร ก่อนหมุนตัวซ้ำๆ ให้เพื่อนดูหนึ่งรอบ

“เธอว่าฉันเป็นยังไงบ้าง”

“ก็ไม่เป็นยังไงนี่” ภสรตอบตามตรง ผาณิตาทำปากย่น ก่อนต่อว่า
อย่างเคืองๆ

“สายตาสีนั้นหรือยะ ฉันดมมลงตั้งสองโล เธอไม่เห็นหรือไง”

“หรือ ดีใจด้วยนะ” หญิงสาวเอออตามเพื่อนรัก แต่เจ้าหล่อนยังไม่พอใจอยู่ดี

“แค่นี้ละ เธอนี้มันไร้อารมณ์จริงๆ เลย”

“ช่างฉันเถอะ แล้วเธอมาหาฉันทำไม ถ้าจะชวนไปชอปปิงฉันไม่ว่างนะ” หญิงสาวรีบออกตัว เพราะรู้ว่ากิจกรรมโปรดของเพื่อนรักคืออะไร

“เปล่ายะ ฉันจะชวนเธอไปออกกำลังกายต่างหาก เก็บของเถอะ เตี้ยรรตติด ฉันไม่อยากผัดพันด์กับครูพอล”

นภสรถอนใจเฮือกใหญ่ ชวนไปชอปปิงยังจะดีเสียกว่า เพราะเธอไม่อยากเห็นหน้านายพัชระอะไรนั่น

“เธอควรจะเลิกคบผู้ชายคนนั้นได้แล้วนะ”

“ทำไมฉันต้องเลิกด้วยล่ะ”

“หมอนั่นไม่ใช่คนดีนะสิ ถ้าไม่เลิกยุ่งกับเขา เธอถูกสูบหมดตัวแน่” นภสรเตือนด้วยความหวังดี แต่เพื่อนสาวไม่เชื่อ

“เธอเอาอะไรมาพูด ครูพอลไม่ใช่คนแบบนั้นเสียหน่อย เขารับแต่เงินค่าจ้าง ฉันให้ทิปเป็นพิเศษเขายังไม่รับเลย”

“เขาแก๊งทำให้เธอตายใจนะสิ หลายวันก่อนฉันเห็นเขาเดินขึ้นคอนโดฯ กับผู้หญิงคราวแม่ ดึกตื่นก่อนคืนแบบนั้นเธอคิดว่าพวกเขาขึ้นไปทำอะไรกันล่ะ”

“เรื่องแค่นั้นเอง” ผาณิตายกไหล่อย่างไม่ใส่ใจ “ผู้ชายไม่เจ้าชู้ก็เหมือนงูไม่มีพิษ ฉันไม่ถือสาหรอก トラาบไตที่เขายังไม่มีเมียเป็นตัวเป็นตน ฉันก็ยังมิลิที”

“เธอแน่ใจนะว่าเขาไม่มีเมีย ตามไปดูที่บ้านเขาหรือยัง”

“ยังไม่ได้ไป แต่ฉันให้คนซึกมาแล้ว ครูพอลอยู่กับแม่สองคนไม่เคยมีแฟน ไม่เคยมีเมีย ไม่เคยแต่งงาน และที่สำคัญเป็นผู้ชายทั้งแท่งยะ”

เพื่อนรักรับรองแข็งขัน นกสรเบ้าปากอย่างหมั่นไส้ แล้วหยิบแฟ้มงานมาเปิดอ่าน

“ฉันบอกแล้ว ไม่เชื่อก็เรื่องของเธอ แต่ฉันไม่ไปด้วยหรอกนะ ฉันไม่ชอบหน้านายนั้น”

“ได้ยังไงล่ะ ฉันอุตส่าห์มาชวน เรื่องอะไรมาเห็นงานดีกว่าเพื่อนฉันไม่ยอมนะ” ผาณิตาโวยวายพลางแยงแฟ้มงานของเธอไปซ่อนไว้ข้างหลังเหมือนเด็ก ๆ

“ไปกับไตรภพได้ไหม วันนี้เขาวาง เห็นบนว่าอยากออกกำลังกายอยู่พอดี” นกสรหยิบไม้ตายมาใช้ เพื่อนสาวนิ่งไปทันที ก่อนจะส่ายหน้าดิก

“ไม่เอา ไปกับนายชอมบี เเรตดิ้งฉันก็ตกหมดสิ”

“ฉันถามจริงๆ เอะ ไตรภพไม่ตีตรงไหน รูปร่างหน้าตาที่ดี เรียนจบจากเมืองนอก นิสัยเยือกเย็นเหมาะสมกับเธอจะตาย”

“เธอเก็บไว้เองเถอะ ฉันไปแล้ว เตียวครุฑพลจะรอ” ผาณิตาบอกไปแล้วเดินออกไปจากห้อง ไม่กล้าเข้าชี้เธออีกเลย แสดงว่าแผนใช้ไตรภพไล่เพื่อนรักได้ผล

นกสรหัวเราะอย่างขบขัน เธอรู้จุดอ่อนของเพื่อนสาวแล้ว ถ้าคราวหน้ามาชวนเธอไปออกกำลังกายอีก เธอก็จะเรียกไตรภพมาจัดการหล่อนหญิงสาวหยิบแฟ้มที่เพื่อนสาวแยงไปมาเปิดอ่าน แต่อ่านได้ไม่กี่บรรทัดโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น เธอหยิบมาดูแล้วกดรับสาย

“สวัสดีค่ะแม่”

“ส้มโอช่วยแม่ด้วย น้องแย้แล้ว” เสียงแม่จิตตาพุ่มพายมาตามสายหญิงสาวลอบถอนใจ ก่อนถามอย่างเมื่อหน้า

“ชมพู่ก่อเรื่องอะไรอีกคะ”

“น้องหนีออกจากบ้าน แม่ไม่รู้จะทำยังไงแล้วส้มโอ”

“ใจเย็นๆ ก่อนคะแม่ ชมพู่อาจจะไม่ได้ไปไหนก็ได้ ทำไมแม่ถึงคิดว่าแกหนีออกจากบ้านล่ะคะ” นกสรถามรายละเอียด แม่จิตตาสูดน้ำมูกเบาๆ

ก่อนเล่าด้วยน้ำเสียงสิ้นเครือ

“ตอนเช้าเราทะเลาะกันเรื่องไปเรียนเมืองนอก ตกบ่ายแม่ไปตามมากินของว่าง แต่น้องไม่อยู่แล้ว น้องไม่ได้เอารถไป แต่เก็บเสื้อผ้าไปหลายชุด”

“ชมพู่อาจจะไปเที่ยวกับเพื่อนก็ได้ค่ะ แม่โทร. ถามเพื่อนแถวหรือยังคะ”

“แม่โทร. ไปแล้ว ไม่มีใครพบชมพู่เลย แม่สงสัยว่าน้องจะไปหาผู้ชายคนนั้น ลูกไปตามน้องให้แม่หน่อยนะ แม่เป็นห่วงน้อง” แม่จิตตาอ้อนวอนทั้งน้ำตา แล้วเธอจะทำอะไรได้นอกจากตบตกลง

“ได้ค่ะ แม่ทำใจสบายๆ นะคะ เตี่ยวสันโจะพาน้องกลับบ้านเอง”

“จริงๆ นะลูก”

“ค่ะแม่ แค่นี้คะ” นกสรกดวงสาย แล้วเอนศีรษะพิงพนักที่เขาวางเอนเกลียดยิ่งเจอ มันเป็นอย่างนี้เอง

พัชระจะอดรถแก๊งค์คันเล็กของตนที่นอกกรั้วบ้าน ก่อนคว้ากระเป๋าสะพายใบแก๊งค์กาวลงจากรถ วันนี้นักค้าที่นัดไว้มีงานด่วนต้องรีบไปทำ เขาจึงได้กลับบ้านเร็วเป็นครั้งแรกในรอบสามเดือน เขาเปิดประตูรั้วเดินเข้าบ้านแม่อำพรกับชมจันทร์หายไปไหน ทำไมถึงไม่ออกมารับหน้าเขาเหมือนทุกวัน

“แม่ครับ ผมกลับมาแล้ว” ชายหนุ่มเร่งฝีเท้าเดินผ่านสวนหย่อมเล็กๆ ของมารดา แต่ต้องขมวดคิ้วอย่างประหลาดใจเมื่อเห็นนิลยานั่งรออยู่ที่เก้าอี้สนามใต้ต้นมะม่วง

“พี่เพชร” หล่อนลุกเดินมาหาเมื่อเห็นเขา

“คุณมาที่นี่ได้อย่างไร แล้วแม่กับน้องสาวของผมไปไหน”

“ไม่รู้สิคะ ตอนมาถึงชมพู่ก็ไม่พบใครแล้ว ส่วนที่ถามว่าชมพู่มาที่นี่ได้อย่างไร” หญิงสาวยิ้มเจ้าเล่ห์ ก่อนยื่นหน้ามากระซิบข้างหูเขา “ไม่มีอะไรที่ชมพู่อยากรู้ แล้วจะไม่รู้หรือคะ”

“คุณมาหาผมมีอะไรหรือเปล่าครับ” เขาถอยออกห่าง ไม่ได้รังเกียจ แต่เพราะมันไม่เหมาะสม

“ไม่มีหรอกค่ะ ชมพู่รู้สึกเบื่อบ้าง เลยมานหาพี่เพชร พรุ่งนี้วันหยุดเราไปเที่ยวพักผ่อนกันนะค่ะ ชมพู่เก็บเสื้อผ้ามาเรียบร้อยแล้ว”

“แม่กับพี่สาวของคุณรู้หรือเปล่าครับว่าคุณมาหาผม”

“ชมพู่ไม่บอกหรอกค่ะ บ่อยให้หากันให้ชัด วันหลังจะได้ไม่กล้าขัดใจชมพู่อีก” หญิงสาวลอยหน้าลอยตาตอบ พี่พระส่ายหน้าอย่างอ่อนใจ ดีที่เขาเกิดเป็นลูกคนเดียว ถ้ามีน้องสาวแบบนี้เขาคงกลุ่มใจตาย

“ทำแบบนี้ไม่ดีนะ ทำให้พ่อแม่เป็นห่วง มันบาปมากนะครับ”

“ชมพู่ไม่สนใจหรอก อยากบังคับให้ชมพู่ไปเมืองนอกทำไม ชมพู่ไม่ออกไป เลยแกล้งบอกว่าจะแต่งงานกับพี่เพชร เท่านั้นแหละค่ะ พี่ส้มโอกับแม่ตื่นเป็นเจ้าเข้าเลย” หญิงสาวหัวเราะร่วน แต่พี่พระหัวเราะไม่ออก นิลยาหาเรื่องมาให้เขาแล้ว

“คุณพูดแบบนี้ผมก็เดือดร้อนสิครับ เดี่ยวพี่สาวคุณได้มาฉีกอกผมอีก”

“อีกเหรอคะ หมายความว่าพี่ส้มโอเคยมาอาละวาดพี่เพชรเหรอคะ”

“ทำนองนั้นครับ” พี่พระตอบแบ่งรับแบ่งสู้ เพราะไม่อยากจะขึ้นชื่อว่าเป็นคนขี้ฟ้อง

“พี่ส้มโอนี่เหลือเกินจริงๆ เลย พี่เพชรรู้ไหมคะ ชมพู่คบใครไม่ได้เลย พี่ส้มโอเป็นต้องตามไปขู่เขาทุกคน จนไม่มีใครกล้าเป็นเพื่อนกับชมพู่แล้ว”

“พี่สาวคุณเป็นห่วงคุณ อย่าโกรธเธอเลยครับ” เขาช่วยพูดแทนนภสร ยิ่งคุยกับนิลยามากเท่าไร เขายิ่งรู้สึกเห็นใจนภสรมากขึ้นเท่านั้น

“ไม่โกรธไม่ได้หรอกค่ะ แบบนี้มันละเมิดสิทธิส่วนบุคคลกันชัดๆ ชีวิตเป็นของชมพู่ ชมพู่จะทำยังไงกับมันก็ได้ พี่ส้มโอไม่มีสิทธิ์มาก้าวก่าย” หญิงสาวประกาศเสียงดัง ก่อหน้าหันขวับไปมองข้างหลังเมื่อมีเสียงแปลก-

ปลอมแทรกเข้ามา

“ทำไมพี่จะไม่มิลิทธิ ในเมื่อพี่เป็นพี่สาวของชมพู่ และเป็นเจ้าของเงินที่ชมพู่ใช้ทุกวันด้วย”

นภสรเดินเข้ามาหาห้องสาว โดยมีลูกน้องรูปร่างกำยำสามคนเดินตามมาด้วย พัชระถอยออกมาปล่อยให้พี่น้องพูดคุยกันเอง สองสาวจ้องหน้ากันเขม็ง ก่อนนิลยาจะเป็นฝ่ายพูดก่อน

“พี่ล้มโถมที่นี้ได้อย่างไร”

“ชมพู่มาได้ ทำไมพี่จะมาได้ กลับบ้านเดี๋ยวนี้”

“ชมพู่ไม่กลับ ชมพู่จะอยู่กับพี่เพชร เราเป็นของกันและกันแล้ว”

พัชระสะดุ้งโหยง จู่ๆ นิลยาก็โยนเพื่อกร้อนมาให้เขา

“คุณนิลยา! ทำไมคุณพูดแบบนี้”

“ทำไมจะพูดไม่ได้ ในเมื่อมันเป็นเรื่องจริง” เจ้าหล่อนคว้าแขนเขาไปกอด แล้วหันไปยิ้มเยาะพี่สาว นภสรเหม็นปากอย่างอดกลั้น ก่อนหันไปส่งลูกน้องที่ยืนคุมเชิงอยู่ข้างหลัง

“ไตรภพ พาชมพู่ไปขึ้นรถ”

“ครับ” เขารับคำแล้วเดินมาลากนิลยาออกไป

“ชมพู่ไม่ไป ชมพู่จะอยู่กับพี่เพชร ปล่อยฉันนะ” เด็กสาวโวยวายไม่ยอมไป ทว่าสู้แรงอีกฝ่ายไม่ได้ จึงถูกเขาจับยัดเข้าไปในรถตู้ แล้วตามขึ้นไปนั่งประกบ

“ผมกับคุณนิลยาไม่ได้มีอะไรกันนะครับ เธอเกลียดพูดให้คุณโมโหไปอย่างนั้นเอง” พัชระพยายามอธิบาย นภสรจ้องมองนิ่งๆ ก่อนถามเสียงเรียบ

“นายต้องการเท่าไร”

“อะไรนะ” ชายหนุ่มถามกลับอย่างงงๆ

นภสรมองเหมือนเขาเป็นคนโง่ ก่อนถามย้ำอีกครั้ง

“ฉันต้องจ่ายเท่าไร นายถึงยอมปล่อยน้องสาวฉัน ห้าแสนพอไหม”

“ผมไม่ต้องการเงินของคุณ” เขาปฏิเสธเสียงเข้ม หล่อนเห็นเขา
เป็นอะไร เอะอะก็เอาเงินฟาดหัว

“หนึ่งล้านบาทขาดตัว”

พัชระโกรธจนพูดไม่ออก แต่พอเขาไม่พูด หล่อนยิ่งดูถูกเขาหนัก
ขึ้น

“ตกลงไหม เงินหนึ่งล้านไม่ใช่บ่อยๆ นะ คนอย่างนายถ้าไม่ใช่หน้าตา
หลอกผู้หญิง ซาตินี้ก็ไม่มีทางได้จับเงินล้าน”

“ออกไปจากบ้านผมเดี๋ยวนี้ ผมไม่ต้อนรับคุณ” เขาพูดพลางชี้มือไป
นอกรั้ว ความเป็นสุภาพบุรุษสิ้นสุดลงในนาที่นั้น

“นายกล้าไล่ฉันหรือ”

“ผมจะทำมากกว่านี้อีก ถ้าคุณกับคนของคุณไม่ออกไปจากบ้านผม”

“จองหอง ฉันขอเตือนนายเป็นครั้งสุดท้าย อย่ามายุ่งกับน้องสาว
ฉันอีก ไม่งั้นฉันเอานายตายแน่” นภสรชี้หน้าขู่เขา แล้วเดินนำลูกสมุน
ของตนไปขึ้นรถ ก่อนรถตู้ของพวกเขาจะแล่นออกไป

พัชระเดินไปปิดประตูรั้ว เขาไม่เคยโกรธใครเท่านี้มาก่อนเลย ผู้หญิง
อะไรบ้าอำนาจ เอาแต่ใจตัวเอง ไม่มีเหตุผล ไม่ฟังคนอื่น เพราะมีพี่แบบนี้
นะสิ นิลยาถึงเป็นได้ขนาดนั้น แทนที่จะอบรมน้องสาวตัวเอง กลับมา
ต่อว่าเขา มันน่าโมโหจริงๆ เลย

เสียงโทรศัพท์มือถือของเขาดังขึ้น ชายหนุ่มหยิบออกมาดู ก่อน
รีบกดรับสายเมื่อเห็นว่าคนที่โทร. เข้ามาคือชมจันทร์

“จันทร์อยู่ที่ไหน แล้วแม่พี่อยู่ด้วยหรือเปล่า”

“จันทร์อยู่ที่โรงพยาบาลคะ ป้าพรเป็นลม พี่เพชรรีบตามมานะคะ”

“ได้ พี่ไปเดี๋ยวนี้แหละ” พัทธระรับคำสั่งแล้วรีบผลุนผลันออกจากบ้าน

ข่าวร้ายที่เพิ่งรู้มาทำให้พัชระแทบหมดแรงเดิน ชายหนุ่มทรุดตัวลง
นั่งบนเก้าอี้วางหน้าห้องจ่ายยา ทอดตามองผู้คนที่เดินผ่านไปมาอย่าง

เหม่อลอย เขาเพิ่งไปคุยกับแพทย์เจ้าของไข้ของมารดา อาการของแม่
อำพรทรุดลงอย่างน่าเป็นห่วง คุณหมอจึงเชิญเขาไปคุยเป็นการส่วนตัว
ชายหนุ่มถอนใจหนักๆ แล้วนึกถึงการสนทนาของเขากับนายแพทย์คนนั้น

“แม่ผมเป็นยังไงบ้างครับคุณหมอ” เขาถามอย่างร้อนใจ

“ไม่ค่อยดีครับ ผมคงต้องขอให้แม่คุณรักษาตัวในโรงพยาบาล
คุณคงไม่มีปัญหาอะไรนะ”

“ไม่มีครับ” เขาส่ายหน้า “แม่ผมมีทางหายไหมครับ”

“ผมขอพูดตรงๆ นะครับ การรักษามะเร็งตับให้หายขาดมีโอกาส
น้อยมาก”

“แล้วแม่ผม...” เขาถามเสียงเบา

“อย่าเพิ่งหมดหวังนะครับ อาจารย์ผมที่อเมริกาส่งข่าวมาบอกว่า
ที่โน่นมีวิธีการรักษาแบบใหม่ สามารถทำให้คนไข้ยืดอายุออกไปได้อีกหลายปี
แต่เราต้องรีบส่งแม่ของคุณไปให้เร็วที่สุด เพราะยิ่งรักษาเร็วเท่าไร การ
รักษายิ่งได้ผลมากขึ้นเท่านั้น”

พอนึกมาถึงตรงนี้พัชระก็ต้องถอนใจเฮือกใหญ่ ค่าใช้จ่ายในการส่ง
แม่อำพรไปรักษาที่เมืองนอกสูงมาก เขามองไม่เห็นทางจริงๆ ที่จะหาเงินมา
จากไหน ต่อให้เอาบ้านไปจำนองก็คงไม่พอ ครั้นจะไปหยิบยืมคนรู้จัก
ก็เกรงใจ และที่สำคัญคงไม่มีใครมีเงินมากพอให้เขายืม ขณะกำลังกลุ้มใจ
เขาก็นึกถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้

“ใช่แล้ว” ชายหนุ่มเปิดกระเป๋าสะพายหยิบนามบัตรใบนั้นออกมา แม้
ไม่ค่อยชอบอาชีพในวงการบันเทิงเท่าไร แต่ถ้ามันช่วยให้มารดาหายป่วย
ได้เขาก็ยอม พัชระรีบกดโทรศัพท์ไปหาเจ้าของนามบัตรทันที หลังจาก
รอสายอยู่ครู่หนึ่ง ปลายสายก็กดรับ

“ฮัลโหล วีวีพูดค่ะ”

“สวัสดีครับ” เขาเอ่ยทักทาย

“เสียงหล่อจัง คุณเป็นใครคะ” ปลายสายถามกลับมาอย่างร่าเริง

“ผมชื่อเพชร เราพบกันที่สตาร์คอนโดมิเนียม คุณวีวีให้นามบัตรผมไว้ จำได้ไหมครับ” เขาแนะนำตัวเอง พอรู้ว่าคนโทร. มาเป็นใคร เสียงของหล่อนยิ่งร่าเริงขึ้นไปอีก

“คุณน้องนั่นเอง โทร. หาพี่แสดงว่าเปลี่ยนใจแล้วใช่ไหมคะ”

“ผมอยากได้งานครับ” พ็ชระบอกอย่างไม่อ้อมค้อม วีวีส่งเสียงร้องอย่างดีใจ ก่อนหน้าให้เขาไปทดสอบหน้ากล้อง หลังจากสอบถามสถานที่อยู่ครู่หนึ่ง เขาก็กดวางสายแล้วลุกเดินไปห้องพักของมารดา เพื่อแม่เขาทำได้ทุกอย่าง ไม่ว่าจะลำบากแค่ไหนก็ตาม

นิลยาเดินกระต๊อบเท้าเข้าบ้าน โดยมีพี่สาวเดินคุมเชิงไม่ห่าง เด็กสาวหันมาค้อนผู้คุมส่วนตัว แล้วแก้มกระต๊อบเท้าแรงขึ้น คนเป็นพี่ทำเป็นไม่เห็นพื้นบ้านเป็นหินอ่อน กระต๊อบให้ตายก็ไม่ฟัง ต่อให้กระต๊อบจนเท้าหัก หญิงสาวก็ไม่สนใจ เพราะมันไม่ใช่เท้าของเธอ

“ชมพู่!”

เสียงพุ่มพ่ายของแม่จิตตาดังมาเข้าหูภรรยา ก่อนนางจะวิ่งมาหาด้วยน้ำตานองหน้า โผเข้าสวมกอดนิลยา แล้วละล่ำละลักถามด้วยความเป็นห่วง

“ลูกหายไปไหนมา แม่ตกใจแทบแย่ นึกว่าลูกจะทิ้งแม่ไปแล้ว”

“อย่ามาถูกตัวชมพู่ ชมพู่โกรธแม่แล้ว” นิลยาบัดมือมารดาออกจากตัว แล้วหันหน้าหนีอย่างเคืองๆ แม่จิตตารีบเข้าไปง้ออน ทั้งที่ภรรยาไม่เห็นว่านางทำอะไรผิด

“แม่ขอโทษ อย่าโกรธแม่เลยนะ ผู้ชายคนนั้นแตกต่างกับเรา แม่ไม่อยากให้ลูกไปคบกับเขา ถ้าเพื่อนๆ แม่รู้ เราจะอายเขาหะลูก”

“ชมพู่ไม่สน ชมพู่รักพี่เพชร แม่ได้ยินไหมคะว่าชมพู่รักพี่เพชร”

นิลยาตะโกนเสียงดังใส่มารดา จนผู้เป็นที่ทนฟังไม่ได้ต้องเอ่ยปากเตือน

“พูดกับแม่ให้ดีๆ หน่อยชมพู่”

“ชมพู่จะพูดแบบนี้ พี่ส้อมโอจะทำไม” แทนที่นิลยาจะสำนึก เจ้าหล่อนกลับหันมาทำทนายเธอ นภสรสบตาน้องสาว แล้วตอบกลับไปแบบนิ่งๆ

“พี่ไม่ทำอะไรชมพู่หรอก แต่พี่จะยกเลิกบัตรเครดิต เก็บบุญแจรง และไม่ให้เงินชมพู่ใช้แม่แต่บาทเดียว จนกว่าชมพู่จะเลิกคบกับหมอนั้น แล้วบินไปเรียนต่ออย่างที่แม่ต้องการ”

“ชมพู่ไม่ไปเมืองนอก ชมพู่จะแต่งงานกับพี่เพชร” นิลยาประกาศเสียงดังอย่างไม่ยอมแพ้ นภสรก็แพ้ไม่เป็นเหมือนกันจึงยุส่งไปเลย

“ก็เอาสิ พี่ก็อยากรู้เหมือนกันว่านายเชลล์แมนจะแต่งงานกับชมพู่ไหม ถ้าชมพู่ไม่มีเงินสักบาท”

“พี่ส้อมโอทำแบบนี้กับชมพู่ไม่ได้นะ” น้องสาวแผดเสียงใส่เธอ นภสรจ้องมองนิ่งๆ ก่อนทำทนายหล่อนกลับไปบ้าง

“ได้หรือไม่ได้ ชมพู่ก็คอยดูแล้วกัน”

“ชมพู่โกรธพี่ส้อมโอ ชมพู่โกรธแม่” นิลยากระหึบเท้าเราๆ ก่อนสะบัดหน้าวิ่งขึ้นห้องเหมือนทุกครั้งที่ได้ยิงแพ้เธอ โดยมีมารดาวิ่งตามไปร้องอนเหมือนเดิม

“ชมพู่ รอแม่ก่อนลูก”

นภสรเดินไปนั่งในห้องรับแขก เพื่อให้ไกลจากเสียงโวยวายของน้องสาว ในโลกนี้คงมีแม่จิตตาคณเดียวที่ทนนิลยาได้ เธอเอนหลังฟังพนักงานโซฟาหลังตาลงอย่างอ่อนล้า เมื่อไรเรื่องวุ่นๆ พวกนี้จะจบลงเสียที เธอจะได้ใช้ชีวิตแบบสงบเหมือนคนอื่นเขาบ้าง

เสียงโทรศัพท์มือถือดังให้หญิงสาวลืมตาขึ้น เธอหยิบโทรศัพท์ออกจากกระเป๋าสะพาย พอเห็นว่าคู้หมั้นหนุ่มโทร. มากี่ริบกดรับสายทันที วิศวกรคงหายโกรธเธอแล้ว ถึงได้ยอมติดต่อกลับมา หลังจากที่เธอตามใจเขามาหลายวันแล้ว

“สวัสดีค่ะพี่กร” เธอทักทายนั่งเสียงใส วางเรื่องครอบครัวลง แล้วเหวความสนใจให้เขา

“ล้มโออยู่ที่โรงแรมหรือเปล่า เดี่ยวพี่แวะไปรับนะ”

“เปล่าค่ะ ล้มโออยู่ที่บ้าน”

“หรือ งั้นพี่ไปหาล้มโอที่บ้านนะ”

นภสรกำลังจะตอบตกลง แต่เสียงโครมครามที่ดังมาจากชั้นบน ทำให้เธอเปลี่ยนใจ แม้วิชาการจะรู้เรื่องยุ่งๆ ในบ้านเธอดี แต่ในบางเรื่อง เช่นเรื่องนายเซลส์แมน เธอก็ไม่อยากจะให้เขารู้เท่าไร

“วันนี้อย่ามาเลยค่ะ ที่บ้านมีเรื่องนิดหน่อย ให้ล้มโอไปหาพี่ดีกว่าค่ะ”

“ก็ได้จะ ล้มโอจำได้ไหมว่าวันนี้วันอะไร”

นภสรนั่งคิด แต่คิดเท่าไรก็คิดไม่ออก ความจริงอยากตอบว่า วันโลกาวินาศ เพราะวันนี้เธอเจอแต่เรื่องหนักๆ มาทั้งวัน แต่มั่นคงไม่ใช่คำตอบที่คู่หมั้นหนุ่มอยากฟัง

“ล้มโอจำไม่ได้ค่ะ วันอะไรเธอคะ” เธอตอบตามตรง วิชาการนั่งไปทันที ก่อนตัดพ้อเธอยาวเหยียด

“ล้มโอไม่เคยสนใจเรื่องของเราเลย วันครบรอบเจ็ดปีที่เราคบกัน ล้มโอก็จำไม่ได้ อีกหน่อยก็คงจำไม่ได้ว่าเป็นคนรักของล้มโอ”

“ล้มโอขอโทษค่ะ คินนี่เราไปดินเนอร์กันนะค่ะ” นภสรรีบอ้อแพนหนุ่ม เพราะรู้ว่าตัวเองผิด วิชาการถอนใจเบาๆ ก่อนพูดเสียงอ่อนลง

“พี่โทร. มากี่เพราะเรื่องนี้แหละ แต่ล้มโอไม่เปิดโอกาสให้พี่เลย”

“ล้มโอผิดไปแล้วค่ะ เราไปพบกันที่ร้านโปรดของพี่เลยนะค่ะ”

“ก็ได้จะ เดี่ยวเจอกันนะ”

“ค่ะพี่กร” นภสรกดวางสาย ก่อนเงยหน้ามองโทรศัพท์ เมื่อเขาเดินหน้าเคียบเข้ามาหา “มีอะไรหรือโทรภาพ สีหน้านายไม่ค่อยดีเลยนะ”

“เกิดเพลงใหม่ที่โรงแรม เราต้องรีบไปเดี๋ยวนี้”

“เสียหายมากไหม” เธอถามอย่างตงใจ

“ไม่มาก แต่นักข่าวรู้แล้ว คุณต้องไปเคลียร์”

นภสรก็มองโทรศัพท์ในมือตัวเอง เธอเพิ่งรับนัดวิชากรไปหยกๆ ถ้าโทร. ไปยกเลิกเขาต้องโกรธเธอแน่ แต่ถ้าข่าวไฟไหม้แพร่กระจายออกไป โรงแรมก็จะเสียชื่อเสียง

“ได้ รีบไปกันเถอะ” หญิงสาวคว้ากระเป๋าสะพายเดินนำชายหนุ่มออกไป